

mania

NO RISK DISC **Turnstile** GRAND CRU **Stereolab**
DESERT ISLAND DISC **The Lijadu Sisters** INTERVIEW **Min Taka**

ABBA®

50th Anniversary van ABBA's 3e album
Half Speed Mastered 2LP + 4 x 7" picture disc

M A R I A H C A R E Y

T H E E M A N C I P A T I O N O F M I M I

20TH ANNIVERSARY 2LP WITH BONUS TRACK

Lieve muziekfanaten,

Voor jullie ligt het laatste nummer voor een kleine zomerstop. Eentje met meer interviews dan ooit. Ook ben ik trots op de prachtige verhouding tussen oude bekenden en nieuwe talenten. Zo lees je over de terugkeer van Stereolab en de nimmer verzakende Joe Bonamassa en Brian Eno, maar ook over lokale toppers als Min Taka, Bnnyhunna en Inge Lamboo. Neem dit nummer dus lekker mee op vakantie of naar het strand. Genoeg te ontdekken om de zomer te overbruggen! Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,

Stef Mul

Hoofredactie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman, Lotte Hurkens

Ontwerp en opmaak

Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk

Tuijtel

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 419 ligt 12 augustus in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE**6 NO RISK DISC**

Trunstile

10 INTERVIEW

Model/Actriz

24 GRAND CRU

Stereolab

38 INTERVIEW

Maria Somerville

41 KRENTEN UIT DE POP

o.a. Maren Morris

42 INTERVIEW

Min Taka

46 GEZIEN

o.a. Billie Eilish

49 GESLOT

O.a. Max Hell

50 JORN'S KWARTEEUWTJE

Ghostface Killah

50 VERGETEN MEESTERWERKEN

Tommy James and the Shondells

51 PUNK PRINCIPLE

Sexagesima

53 CLASSIC JAZZ VINYL

RYUKYU RARE GROOVE CROSSOVER

56 HIP HOP HISTORY

Big2

60 INTERVIEW

Katatonica

69 ACHTER DE SCHERMEN

Konkurrent

70 BOEKEN

o.a. Yoko: een biografie

71 FILMS

O.a. I'm Still Here

Luistertrip: Lifeguard

Jeugdig, rockerig en non-conformistisch. Lifeguard is een ouderwets lekkere rockband waar we heel veel van verwachten. Chaos en melodie liggen dicht bij elkaar en de groep durft op plaat twee al flink te experimenteren. Dat, terwijl de drie boys uit de Chicago DIY-scene zijn nog niet eens allemaal tiener af zijn. Live doen ze er bovendien nog een schepje boven op. Een luistertrip van jewelste.

Interview: Min Taka

In dit nummer veel interviews met interessante internationale acts. Maar misschien wel de meest verrassende, huist zich op dit moment in Rotterdam. De Turkse Min Taka is hier blijven hangen na haar studie en daar mogen we blij mee zijn. We kunnen ons de laatste keer dat we iemand zulke goed geschreven, rijk aangeklede songs, waarin alles van jazz tot grunge en elektronica is verstopt, hebben horen neerpennen, niet herinneren! We gingen met haar in gesprek over het creatieve proces.

30

Grand Cru: stereolab

De Anglo-Franse combo, die het lijkige van de jaren 60 Franse pop succesvol wisten te gieten in een Kraut-light sausje met oprechte jazz, gaven er in 2009 hun tabee aan. Ruim 15 jaar later is daar toch weer een nieuw album. Lukt het de groep rondom Lætitia Sadier en Tim Gane om even 'avant' te zijn, nu ze zelf zo ver vooruit zijn gegaan in de tijd? Alvast een kleine tipje van de sluier: nog steeds is er geen groep die zo historisch correct en futuristisch tegelijkertijd klinkt.

24

42

Hiphop History: Big2

Ter ere van Big2's nieuwste plaat, die weer ter ere is van de jaren 90 hiphop waar Twan van Steenhoven mee opgroeide, gingen we in gesprek met de Nederlandse rapveteraan. Over waar het voor hem begon en volgens hem naartoe kan gaan. Ook geeft hij zijn rijtje met platen die absoluut niet mogen ontbreken in onze maandelijkse rubriek...

56

NORISK DISC

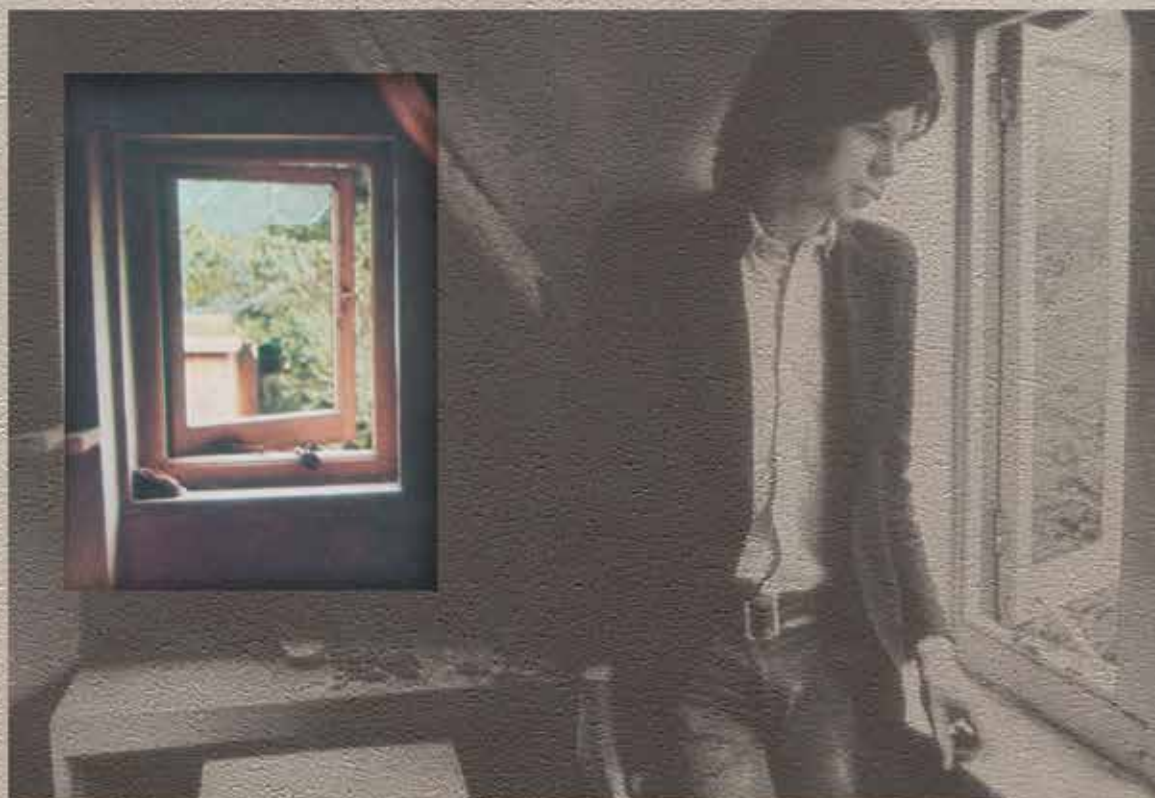
TURNSTILE

Never Enough (Roadrunner)

LP, LP Coloured, CD

Vergeet Brat-summer, het is een Turnstile-zomer. Zo verkondigde Charli xcx zelf op Coachella, waar ze dit op het scherm achter haar groot projecteerde. Ze zou zomaar eens gelijk kunnen hebben. Twaalf jaar lang waren de mannen uit Baltimore lokale hardcorehelden, maar na het succes van GLOW ON (2022) oversteeg Turnstile deze grenzen. De toegevoegde elementen van droompop, funk, ambientpassages en melodische zang van Brendan Yates maakten Turnstile binnen no time een van de grootste hardcore punkbands in de wereld. Ook in Baltimore is de populariteit niet afgenomen (al zeggen sommige puristen te zijn afgehaakt nu Yates minder schreeuwt en de liedjes wat langer duren). Zelfs voordat GLOW ON-opvolger NEVER ENOUGH uit was speelde Turnstile namelijk Nyman Park Dell in hun thuisstad plat (zacht uitgedrukt). En dan gingen alle opbrengsten ook nog eens naar gezondheidszorg voor daklozen. Meer punk wordt het niet, toch? Ze volgen het succesverhaal op met een nieuwe plaat. Eentje met 'mad flavors', aldus bassist 'Freaky' Franz Lyons. Wat-ie bedoelt? Die funky new-wave track SEEIN STARS, misschien, of de droompop-elementen, die opvallende housemuziek-outro, de melodieën, de fluit en trompet, een poppunk-liedje als TIME IS HAPPENING, de melancholische teksten. Maar deze elementen functioneren uiteindelijk allemaal als afwisseling op het absolute hardcore riff-festijn dat NEVER ENOUGH is. Zware gitaartracks waarbij je alle vijf bandleden eigenlijk al over het podium ziet springen, en het publiek er vanaf ziet vliegen. Songs als SUNSHOWER en BIRDS, die voelen als een stomp in het gezicht. Uiteindelijk draait hardcore volgens Yates om één ding: dat je jezelf kan uiten zoals je wil. Als je dat maar met volle overgave doet, alle emoties eruit gooit, en onverschrokken inspanning levert om een cathartisch effect te bereiken. Dat is precies wat Turnstile doet. Waar ze nooit genoeg van krijgen, zelfs. (Daan van Eck)

The Making Of
FIVE LEAVES LEFT
by
Nick Drake

"ONE OF THE MOST BEAUTIFUL AND MELANCHOLY ALBUMS EVER RECORDED"

Special 4LP and 4CD edition
chronicling the recording
of this masterpiece

Release: July 25

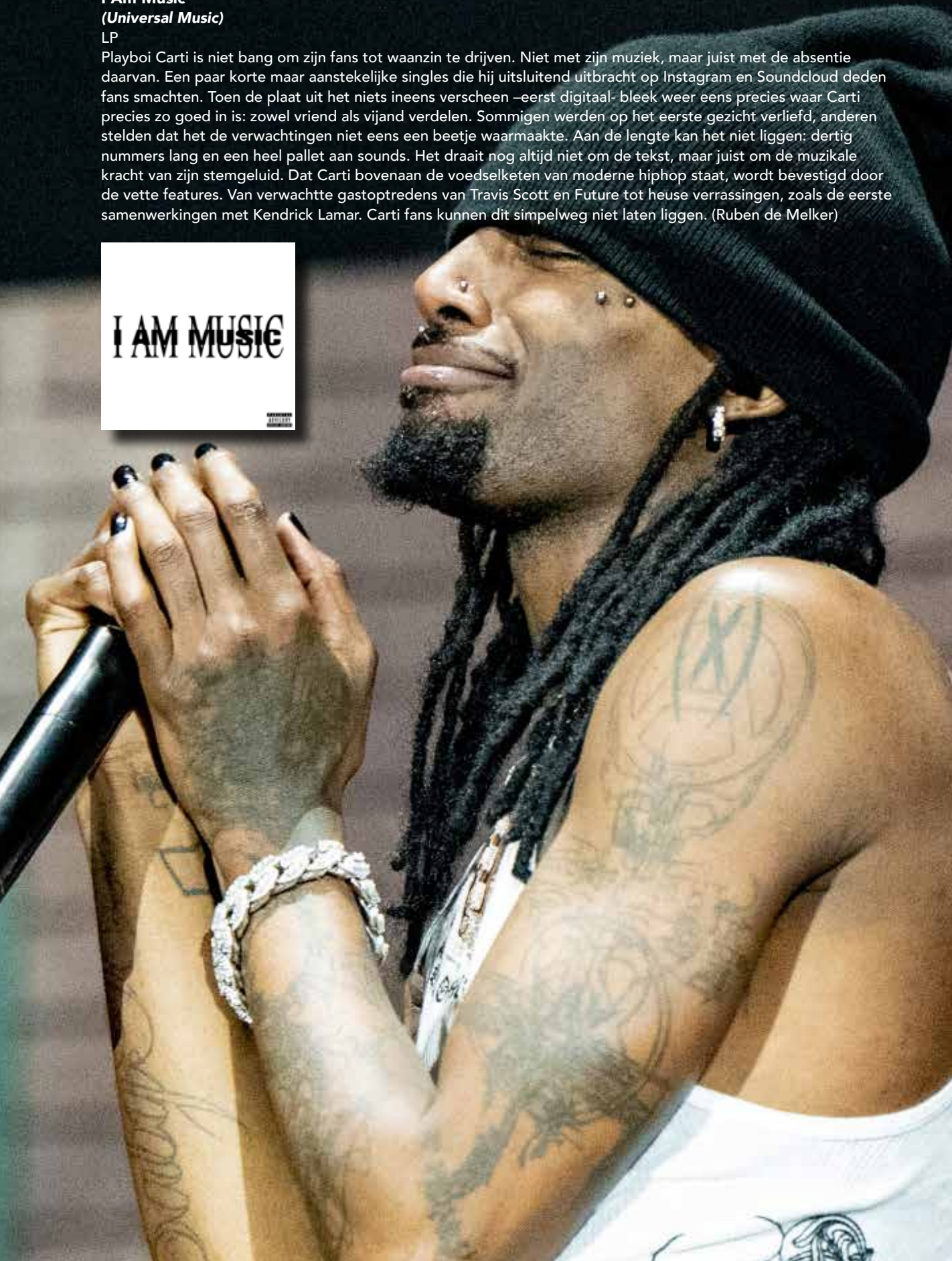
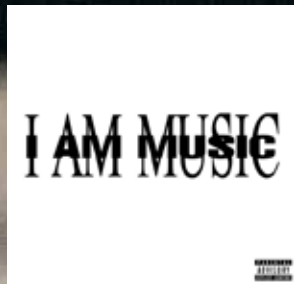
PLAYBOI CARTI

I Am Music

(Universal Music)

LP

Playboi Carti is niet bang om zijn fans tot waanzin te drijven. Niet met zijn muziek, maar juist met de afwezigheid daarvan. Een paar korte maar aanstekelijke singles die hij uitsluitend uitbracht op Instagram en Soundcloud deden fans smachten. Toen de plaat uit het niets ineens verscheen – eerst digitaal – bleek weer eens precies waar Carti precies zo goed in is: zowel vriend als vijand verdelen. Sommigen werden op het eerste gezicht verliefd, anderen stelden dat het de verwachtingen niet eens een beetje waarmaakte. Aan de lengte kan het niet liggen: dertig nummers lang en een heel pallet aan sounds. Het draait nog altijd niet om de tekst, maar juist om de muzikale kracht van zijn stemgeluid. Dat Carti bovenaan de voedselketen van moderne hiphop staat, wordt bevestigd door de vette features. Van verwachte gastoptredens van Travis Scott en Future tot heuse verrassingen, zoals de eerste samenwerkingen met Kendrick Lamar. Carti fans kunnen dit simpelweg niet laten liggen. (Ruben de Melker)

INTERVIEW

MODEL/ACTRIZ

Na het succes van het piepende, krakende en schurende debuutalbum Dogsbody tourde de Brooklynse noiserockband Model/Actriz onophoudelijk over de hele wereld. De notoire liveshows van de band geven een nieuwe betekenis aan het woord intiem. Frontman Cole Haden loopt als een diva het liefst door de crowd, aantrekkend en afstotend, zoekend naar contact. Maar het laatste jaar begon dit te voelen als een trucje, een nietszeggend trucje, vertelt drummer Ruben Radlauer op de releasedag van het tweede album van de band: Pirouette. 'We krabden ons achter de oren. Hoe vinden we het plezier terug? Wat is eigenlijk ons doel?'

(Door: Daan van Eck)

Het doel terugvinden

'Misschien is het een automatisch gevolg van touren, constant in de auto zitten met de telefoon in je hand', lacht Radlauer. Het spelen van liveness is waar Model/Actriz het voor doet, waar het allemaal is begonnen en waar ze goed in zijn. Maar de afgelopen drie jaar stond ook in het teken van reizen, reizen en nog eens reizen. 'Ja, en dan lees je over de gruwelijkheden in Gaza op je telefoon, terwijl jij in je busje zit, onderweg naar een nieuwe show. We begonnen ons af te vragen: wat maakt die hele show eigenlijk nog uit? Er gebeuren veel belangrijkere dingen in de wereld.' Voordat de band kon beginnen aan een nieuw album, moesten ze hun 'purpose' terugvinden. Het belang van het maken van muziek tijden als deze. Uiteindelijk ging dat vrij automatisch, zonder een extensief denkproces en zonder formele meetings als band. 'Cole begon gewoon wat te schrijven en creëerde 'Doves', het eerste liedje dat uiteindelijk op Pirouette zou belanden. Het ging over moed vinden om te ontsnappen uit je kooi. Al snel realiseerde hij zich dat het een allegorie was voor zijn coming out, iets waar hij nooit heel openlijk over heeft geschreven.'

Een safe space

En zo vonden ze het doel weer terug. Wat kan je doen in tijden van onderdrukking en marginalisatie? 'We hoopten een soort safe space te creëren. Weet je, noiserock of punk zijn hele mannelijke velden, en onder die mannen bestaat eigenlijk weinig ruimte voor queerness. Nu zijn wij als band altijd al vrij openlijk queer, maar heeft Cole nooit echt heel duidelijk over zijn persoonlijke ervaringen geschreven. Hij is meer van de literatuur, poëtische teksten, diep proberen te doen', zegt Radlauer lachend. 'Maar op Pirouette is het allemaal eerlijker en directer. Er staat een spoken word-track op over zijn coming out, hij deelt verhalen vol schaamte uit zijn jeugd. Heel kwetsbaar.' Het verklaart gelijk waarom Pirouette zo anders klinkt dan het eerdere werk van de band. De sound moest de intimiteit van de inhoud matchen. Noisy en industrieel is het voor het grootste deel nog steeds en de gitaren

klinken wederom als schuurpapier, maar vooral beweegt Model/Actriz richting een clubby geluid. Dansbaar, melodieus. De meeste liedjes hebben zelfs een poppy refrein waarop Cole met een hoge stem zingt, waar hij voorheen vooral een praatzanger met diepe stem was. Radlauer: 'Cole heeft ook nooit in een band gezeten hiervoor, hij houdt helemaal niet per se van rockmuziek. Hij is fan van Lady Gaga en Miley Cyrus. Het liefst maakt hij popmuziek. In zijn eigen woorden wilde hij op Pirouette zijn innerlijke diva naar buiten brengen en zich sexy voelen.'

Balanceren tussen schaamte en trots

Sexy is het met vlagen zeker. Pirouette klinkt zoals de liveness van Model/Actriz voelen: alsof Cole je in de ogen kijkt en op intieme wijze speciaal voor jou een liedje speelt. Zweterig, heet, broeierig. Wanneer Cole op teasende wijze 'let me be your girl' zingt op het meest dansbare nummer van de plaat ('Departures')

bijvoorbeeld. Wat soms een middelvinger tegen marginalisatie lijkt, staat lijnrecht tegenover persoonlijke tracks als 'Cinderella', waarop Cole gevoelens van gène van vroeger terughaald. Op een verjaardagsfeestje wilde hij zich kleden als Cinderella, maar uit schaamte durfde hij uiteindelijk niet. Pirouette is op vele momenten vooral een uiting van kwetsbaarheid. Radlauer vat het samen: 'Weet je... Cole wilde er op Pirouette vooral zeker van zijn dat niemand hem verkeerd kon begrijpen. We wilden gezien worden, gehoord worden. De meest eerlijke en kwetsbare manier om zich op te stellen was door het herleven van trauma's uit zijn jeugd, en onderzoeken hoe dit hem heeft gevormd.' Dat is wat je hoort op

het album, maar ondanks de kwetsbaarheid, openheid en schaamte, moeten we het vooral zien als een viering, zo vertelt Radlauer. 'Na het ophalen van allerlei herinneringen staat er nu nog de persoon die Cole tegenwoordig is. Hij is honderd procent comfortabel met zichzelf. Honderd procent eerlijk, honderd procent diva. Een frontman van een industriële noiserockband, dansend over het podium op naaldhakken alsof het een popshow is. Cole laat zien dat het mogelijk is en dat zijn identiteit iets is om trots op te zijn.'

Een middelvinger tegen marginalisatie!

NEIL YOUNG AND THE CHROME HEARTS

TALKIN' TO THE TREES

The new studio album 10 new songs including
“LETS ROLL AGAIN”
Produced by Lou Adler & Neil Young

AVAILABLE JUNE 13
ON BLACK VINYL, CD & DIGITAL

Limited Edition Clear Vinyl Available at NEILYOUNG.COM & Indie Retailers

MATT BERNINGER

Get Sunk

(Concord Records)

LP, LP Coloured, CD

Na zijn vorige solo LP uit 2020, *Serpentine Prison*, verhuisde de voorman van the National vanuit het kosmopolitische Los Angeles naar het relatief rustige Connecticut. Berninger, die er in zowel de muziek van The National als in zijn interviews nooit een geheim van heeft gemaakt nog wel eens met zichzelf in de knoop te liggen, vond hier een rust en melancholie waarvan hij

het bestaan eigenlijk een beetje vergeten was. Al redelijk snel begon hij met de opnames van dit tweede soloalbum, rustig werkend in zijn kelder. *Get Sunk* heeft dan ook een hoog DIY-gehalte, hoewel er hoorbaar veel aandacht is besteed aan arrangementen en overdubs. Van die laatste werden er ook vele verzorgd door vrienden en kennissen die langskwamen, waaronder ook de terugkeer van de legendarische Booker T. Jones, die ook Berninger's eerste produceerde. Op *Bonnet Of Pins* worden ook elektrische gitaren goed aangesloten en de hoorn sectie goed opgepoetst, waardoor dit dagboek van Berninger ook de nodige afwisseling kent. En zo heeft hij ons toch wel weer steeds op het verkeerde been gezet, want het ingetogen, introverte album ontvouwt zich na meerdere luisterbeurten toch als een zeer stevig en veelomvattend album, eigenlijk precies zoals we Matt Berninger kennen. Zijn nieuw gevonden inspiratie werpt meer dan zijn vruchten af. (Jurgen Vreugdenhil)

AAA GRIPPER **We Invented Work For The Common Good**

AAA Gripper's debuut is er eentje die je meteen vastgrijpt. We Invented Work For

the Common Good is een duik in de wereld van arbeid: over werken aan de lopende band, erop belanden en er misschien nooit meer vanaf komen. Het album beweegt zich tussen art-rock en post-punk, met een zanger die pratend zingt en ergens tussen de absurditeit van Viagra Boys en de nerveuze energie van Squid in zit. Het narratief van dit postpunk album is interessant, maar ook grillig. De heren van AAA Gripper hebben in ieder geval een debuut neergezet dat om meer vraagt. (Lotte Hurkens)

BOLDY JAMES & ANTT **BEATZ**

Hommage
(News/Empire)

Het laatste wapenfeit van deze uit Detroit afkomstige rapper Boldy James is het 11-nummers tellende album Hommage.

Hij heeft veel gewerkt met

legendarische producers zoals Alchemist, maar voor dit album heeft James de handen ineengeslagen met de eveneens uit Detroit afkomstige Antt Beatz. Het is echt niet normaal hoe productief deze rapper is, maar dat betekent niet automatisch dat elk album 'up to par' is om het zo maar te zeggen. Op 'Hommage' klinken de producties best uitgetekend en basic, maar de laidback, soms bijna verveeld klinkende flow van Boldy, past er toch goed bij. De teksten zijn veelal kille beschrijvingen van urban life en de kale producties hierbij roepen toch een soort 'unheimisch' gevoel op bij de luisteraar. Verwacht dus geen soulvolle hooks, geen zoetsappige zanglijnen, nee, ervaar meer de rauwe, harde werkelijkheid die James brengt. Hommage moet groeien, maar met slechts 29 minuten kost het je relatief weinig tijd om hem te laten beklijven. (Dirk Monsma)

JOE BONAMASSA **Breakthrough**

(Bertus/J&R Adventures)

Zijn debuut, A New Day Yesterday, is alweer 25 jaar geleden. Inmiddels is hij een stuk of twintig studioalbums, een lange sliert live-registraties, een-tweetjes met Beth Hart,

funkuitstapjes met Rock Candy Funk Party en vijf platen met all stars band Black Country Communion verder. Je zou denken: take it easy Joe. Zelf denkt de Amerikaanse bluesman daar heel anders over. En dat is goed nieuws. Opnieuw trakteert hij op songs, tien stuks, waar de kwaliteit vanaf druipt. Dat is eigenlijk zijn grootste kracht, dat zijn indrukwekkende productiviteit hand in hand blijft gaan met een hoog kwaliteitsniveau. Zijn zang, waar hij zelf kritisch over is, is in de loop der jaren flink verbeterd en die stijgende lijn trekt hij door op Breakthrough. En dan hebben we het nog

niet gehad over Bonamassa's formidabele gitaarspel. Ondanks de wereldwijde waardering daarvoor wordt hij lang niet altijd genoemd in lijstjes met de grootste der aarde. Misschien dat daar door dit albumherandering in komt en dan specifiek door het vijfde en langste nummer van de plaat Broken Record. De zoveelste klasseplaat van de nimmer verzakende Bonamassa. Dat zijn we gewend maar het is eigenlijk niet normaal. (Wim Koevoet)

THE BUG CLUB **Very Human Features** (Sub Pop)

The Bug Club, bestaande uit het creatieve duo Sam Willmetts (gitaar/zang) en Tilly Harris (bas/zang) al sinds 2016 vanuit Wales opererend maar inmiddels wel een contract

met een groot label op zak: Sub Pop. Onophoudelijk toerend en ieder jaar weer een nieuw volledig album op de platenmarkt gooiend en dan gedurende het lopende jaar nog wat singles. Aanstekelijke energetische gedreven garagepop maar kan evengoed garagerock genoemd worden met volop humor, opzweepende riffs, tempowisselingen en het gehele album lekker fris en gevarieerd voor het voetlicht brengend. Wat er bij het duo in de platenkast of in hun Spotify UK playlist staat is af en toe duidelijk te horen; Mark E.'s Fall, Jonathan Richman, Velvet U, Cardiacs en 'n snufje Feelies. Dertien heerlijk puntige, punkie tracks vol tekstuele en muzikale ironie. Gewoonweg lekker voor ieder moment. (Paul Maas)

CAROLINE **Caroline 2** (Rough Trade)

Niemand in deze band heet daadwerkelijk Caroline. En dat terwijl ze acht keer kans maakten. Het is niet het enige verwarrende aan deze uitiem ongrijpbare achtkoppige

Britse band. Meermaals klinken bombastische drums, drie of vier lagen gitaar, chaotisch getetter vanuit de blaasinstrumenten, een piepende viool en samenzang of zelfs autotuned vocalen. Het is zoeken naar ritme te midden van alle vervormde herrie. En dat terwijl je zou durven zweren dat je net nog naar een snoezig folkliedje aan het luisteren was, met mooie zanglijntjes en prachtige subtiele instrumentatie. Het resulteert in een van de meest unieke albums van het jaar. Een album dat alleen gemaakt kan worden door een achtkoppige band met een verontrustende drang om te experimenteren. Ze trakteren ook nog op een fantastische feature van popqueen en naamgenoot (nouja, eigenlijk niet dus) Caroline Polachek, die haar fans van tevoren nog even moest waarschuwen dat de muziek van caroline een 'verbijsterende puzzel' is. (Daan van Eck)

LOYLE CARNER
Hopefully!
(EMI)

LP indie pink, LP clear, CD

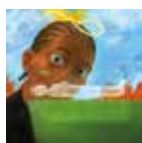
Keeping it real! Toch vaak het adagium van de hiphopartiest, met teksten zo scherp als een Japans koksmes. Rauwe vertellingen over wat ze allemaal wel niet meemaken of dienen te overleven. Op straat, in de club en met hun portemonnee. Maar houden ze het wel écht echt? Talloze alledaagse beslommeringen lijken systematisch weg gehouden te worden van het publiek. Stoer, dat je niet hebt gesnitcht op je homies. Maar hoe voelt het nou echt als een kind achterblijft zonder vader? Tof, al die sieraden en auto's in je bezit. Maar welke leegte vul je nou echt op? In die zin is de vederzachte Loyle Carner misschien wel de echtste rapper van allemaal. Met ingetogen introspectie vult hij al tijden de grote zalen overal ter wereld en krijgt hij ze muisstil met zijn overpeinzingen over de echte alledaagse dag. De hoes van Hopefully! verraadt al een hoop: zijn pen richt zich nu op het vaderschap, jeugdigheid en alle twijfels die om de hoek komen kijken bij deze ultieme verantwoordelijkheid. Muzikaal breekt hij nog verder los van alle hiphopconventies. De jazz van de 90s boombap had hij al omarmt. Daar komen nu invloeden vanuit de (post)rock bij, inclusief ruimtelijke gitaartokkels en keyboardklanken. Geheel aansluitend bij de thematiek van de plaat, is Hopefully! zijn meest volwassen album tot nu toe. Dat worden weer prachtige avonden, dit keer in de AFAS, vol affirmaties en contemplaties. (Stef Mul)

FRANKIE COSMOS 👍
Different Talking
(Konkurrent/Sub Pop)

Het zesde album van de band rond frontvrouw Greta Kline is na drie jaar relatieve stilte hartelijk welkom. De liedjes van Frankie Cosmos worden dan wel door Kline geschreven,

maar de band had een vrij aandeel in het arrangeren en het produceren van Different Talking. Ondanks dat ze eigenlijk de enige vaste waarde van die band is, komen er toch altijd terugkerende namen voorbij, zoals onder meer bassist Alex Bailey. Het album bestaat zoals we gewend zijn uit een ruime selectie van in dit geval zeventien korte liedjes, trefzeker geproportioneerd om stuk voor stuk de aandacht te trekken. Aanstekelijke indie-popliedjes vol met observaties en overdenkingen, zoals op de single Vanity of tijdens de geestige kwinkslag One! Grey! Hair! Ze waaien als een frisse wind in een kleine veertig minuten voorbij, met Pothole als uitstekende afsluiter. Onweerstaanbaar, sympathiek en liefdevol uitgewerkt, kortom een serieuze opgave om niet direct op repeat te zetten. (Corné Ooijman)

MCKINLEY DIXON
Magic, Alive!

De muziek van de Amerikaanse hiphopartiest McKinley Dixon is rijk.

Niet alleen qua flows, maar ook qua arrangementen en inhoud. Als een soort bandleider valt hij vooral op door zijn fantastische maximalistische jazzproducties. Ook op Magic, Alive! blijft hij continu verrassen en blijven nieuwe instrumenten je om de oren vliegen. Op deze plaat zet hij het trauma na het verlies van een vriend om in een contemplatie over magie. Een echte ontdekplaat, dus ga dat vooral doen. (Daan van Eck)

DJRUM
Under Tangled Silence

DJRUM brengt met Under Tangled Silence een absoluut meesterwerk uit. Het album opent met kalme pianomuziek

en prachtige viool en zet je in een heerlijke meditatieve trans. Maar laat je niet misleiden door deze serene start: dit album beweegt werkelijk alle kanten op. Zo op het eerste nummer al: van minimalistische piano naar subtiele jazzdrums, die vervolgens overgaan in een soort jungle-beats. Felix Manuel, de man achter DJRUM, groeide als kind op met piano en harp en werd zelf bestempeld als child prodigy. Die achtergrond hoor je zeker terug op het album, maar het is juist de combinatie van zijn klassieke virtuositeit met zijn gevoel voor elektronische productie die dit album zo bijzonder maakt. Het album bestaat uit losse nummers, maar metamorfoseert gaandeweg en verandert daarbij telkens van vorm en stijl: van ambient naar dance-hall achtige grooves, van house tot intense breakbeats. Telkens afwisselend tussen klassieke elementen en moderne elektronica. Toch weet DJRUM dit op een manier te doen die nooit chaotisch voelt. Het is zo creatief, muzikaal en doordacht verweven dat je als

luisteraar wordt meegetrokken. Soms emotioneel, soms dansbaar, maar altijd meeslepend. (Lotte Hurkens)

BRIAN ENO & BEATIE WOLFE
Luminal

Een nieuwe Eno mag nooit ongezien voorbijgaan aan de Mania. Al jaren kennen we de Britse geluidspionier

van zijn minimale stukken, zij het voor films en series, kunstinstallaties en digitale projecten of als ouderwetse platen. Op zijn nieuwste tweedelige project komen ook weer meerdere expressievormen samen. Kunst als de moeder van het gevoel, waar woorden vaak tekortschieten: dat is het uitgangspunt van Eno en conceptueel artiest Beatie Wolfe. Luminal is het meest opvallend, met nummers vol zang en gitaarklanken. De Eno-tronics zijn gelukkig nooit ver weg. En gelukkig is daar nog het begeleidende stuk, Lateral. 64 minuten aan langzaam voortkabbelende ambient! (Stef Mul)

GLORIA ESTEFAN
Raíces

Gloria Estefan heeft de titel Queen of Latin Pop met meer dan 100 miljoen verkochte platen ruimschoots verdiend.

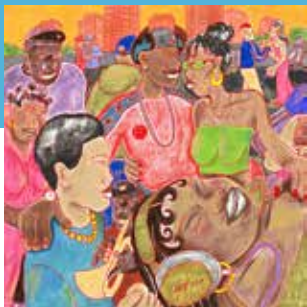
De uit Cuba afkomstige legende keert met haar nieuwe album Raíces terug naar haar roots: salsa, tropical en latin music. Raíces is Estefan's eerste volledige Spaanstalige plaat in achttien jaar en mag gezien worden als een lyrisch testament voor de waarden van liefde, groei en onderlinge verbondenheid. Sluit je ogen, nip aan een heerlijke Pina Colada en laat de zomerse klanken van Raíces je in gedachten meenemen naar warme oorden waar de zon altijd in overvloed aanwezig is. (Stef Ketelaar)

GARBAGE 👍
Let All That We Imagine Be the Light
(BMG)

Onderhavige plaat is het achtste studioalbum van dit gezelschap rond zangeres Shirley Manson en meesterdrummer/

medeproducer Butch Vig. De band die in 1993 werd opgezet debuteerde indrukwekkend met het titelloze Garbage in 1995 en was in die tijd niet van de radio te meppen, zeker KINK FM gaf het kwartet een voorkeursbehandeling onder meer met de single Only Happy When It Rains. Dit nieuwe werkje bevat tien eigen liedjes die werden opgenomen in Vigs studio en Mansons slaapkamer, waar ze veel verbleef vanwege een heupoperatie. Het al eerder als single uitgebrachte There's No Future In Optimism en de daaropvolgende knallers Chinese Fire Horse en Hold zetten de toon voor een heerlijk rockende, met de nodige fijne elektronica opgesierde, plaat die kan wedijveren met dat iconische debuut van drie decennia geleden. (Joop van Rossem)

KOKOROKO

Tuff Times Never Last

(News)

LP, LP LTD, CD

Drie jaar na het verschijnen van hun debuutplaat *Could We Be More* is Kokoroko er klaar voor om meer van zichzelf te laten horen op *Tuff Times Never Last*. Met deze plaat zet de band verdere stappen in het definiëren van een nieuw Afrobeat geluid. De bandleden geven met hun verschillende achtergronden (Nigeria, Ghana, Ethiopië en de Caraïben) diverse muzikale invloeden mee aan de muziek en dat hoor je. Wat opvalt is dat Kokoroko met deze plaat wederom een clean, melodisch en melancholisch geluid weet neer te zetten, dansbaar en waar zowel de vreugde als het verdriet te horen zijn, zonder valse sentimenten. Bij alle nummers valt op hoe de muzikanten instant locken in de groove. Het nummer *Closer to You* roept associaties op van een warme, broeierige zomeravond, waar liefde en sensualiteit de toon zetten. Bij *Father in Heaven* zingen de bas, piano en zang zonder drums moeiteloos dezelfde melodielijnen in *Close Harmony*. Erg fraai. *Idea 5* doet een knipoog naar het nummer *Home Again* van de Menehan Street band. Met *Tuff Times Never Last* heeft Kokoroko een gelaagd tweede album afgeleverd, wat het luisteren meer dan waard is. (Vera Verwoert)

SLEEP TOKEN

Even In Arcadia

(Sony)

Je houdt van ze of je haat ze. Sleep Token's vierde album, *Even in Arcadia*, is andermaal een trip van een luisterbeurt die metal laat botsen met schaamteloze pop, R&B's gevoeligheid en de mathematische riffs uit de djent. Onder leiding van de mysterieuze frontman Vessel wordt er weer nieuw terrein gewonnen, waarbij ze tradities weigeren te eren en daardoor andermaal een unieke luisterervaring creëren. Vanaf opener *Look To Windward* zit er al aardig wat lengte in de nummers, een track die direct de toon zet met een emotionele opbouw en loodzware riffs. De eerste splitszwam van een track is *Caramel*, met zijn zwoele R&B-invloeden – er gaan daar luisteraars afhaken. Andere nummers, zoals de titelsong en *Damocles*, maken ook gebruik van etherische synths, pianostukken, strijkers en emotioneel geladen zangpartijen, toewerkend naar episch eindes. De metal ligt echt een stukje verder weg en zowel fans als critici zullen verdeeld zijn. Maar de band is eigenwijs. Hun innovatieve werkwijze is echter alleen maar te prijzen en dat ze al die stijlen logisch samen laten komen geeft blijk van hun ongekeende brille als muzikanten. Grenzen verleggen is een kunst en slechts weinigen gegeven. De rest volgt vast later. (Stef Mul)

MATT GOLD & RESAIVOIR

Horizon

International Anthem uit Chicago bewijst release na release een absoluut jazzkeurslabel te zijn. Je kent ze wellicht van topdrummer Makaya McCraven, gitaarheld Jeff Parker en de singer-saxofoner Alabaster DePlume. Maar hun mooiste muziek komt misschien wel van de hand van Will Miller's Reservoir. Dat hij tevens successen beleeft met zijn indieoutfit Whitney, is te horen in hoe zijn jazz zangerig en schilderachtig kan laten klinken. De synthesizers praten, de orkestraties huilen en de blazers fladderen door de lucht. De (pedal steel)gitaar van Makaya's vaste gitarist Matt Gold is de kers op de compositorische taart. Stuk voor stuk schitterende songs, die Horizon meteen tot de schoonste jazz ter wereld torpederen. (Stef Mul)

GOLDIE PRESENTS RUFIGE KRU

Alpha Omega (London Records)

Jungle-legende Goldie is terug van nooit echt weggeweest. Hij begon ooit als graffiti-artiest, maar breidde zijn horizon uit naar muziek als producer en DJ. Hij werd een van de belangrijkste namen in de Britse elektronische muziek scene in de jaren '90, met name binnen de drum-'n-bass-scene en richtte het label Metalheads op. Nu keert hij terug met Alpha Omega, waarbij de kenmerkende stijl van Rufige Kru (klassiek alias van Goldie) en de technische vaardigheden van Submotive worden gecombineerd tot een onheilspellende, dystopische jungle plaat. Geen concessies aan meme-techno of de soms overgeproduceerde kanten van moderne Drum-'n-Bass, dit is rauw, authentiek en onmiskenbaar Goldie. Opvallend is de samenwerking met grime-MC CASISDEAD, die normaal zelden met anderen werkt. Na jarenlange smeekbedes van fans is hij eindelijk te horen op een lompe breakbeattrack. Het is een van de vele hoogtepunten van een album dat zowel terugkijkt als vooruit stuwt. Dat mag wel vaker. (Lotte Hurkens)

LUCY GOOCH

Desert Window

Dit album klinkt als een droom. Geen enge droom of nachtmerrie, maar een mysterieuze, filmachtige droom. Een waar je naar terugverlangt als je langzaam wakker wordt. Lucy Gooch, geboren in Norfolk, zong in het lokale kerkkoor en dat hoor je. Nu is ze actief in de ambient scene van Bristol. Gecombineerd met haar gevoel voor popmuziek resulteert dat in een mix van Kate Bush, Cocteau Twins, en ambient. Dit album is een grote stap voorwaarts ten opzichte van haar prima EP Rushing (2020). (Marcel van Vliet)

S.G. GOODMAN

Planting By The Signs (Slough Water Records)

De uit Kentucky afkomstige singer/songwriter S.G. Goodman creëert weelderige en soms spookachtige nummers. Ze is een fantastische zangeres en weet instinctief wanneer ze muzikaal los moet gaan en wanneer ze zich juist moet inhouden. Haar stem bezit een doordringende helderheid wanneer ze de hoge noten zoekt, en het effect wordt versterkt in de zeldzame gevallen dat ze haar stem laat zakken, waarbij haar schorre, rokerige geratel je aandacht volledig vast blijft houden. Goodman beheerst bovendien de kunst om beeldende verhalen te vertellen. Het idee achter de titel van dit album is dat je naar de natuur kunt kijken om te begrijpen wanneer het beste moment is om iets te doen en de beste resultaten te behalen, en ze richt daarom haar lens op de gebroken relatie van de mens met de natuur. Op 31 augustus kun je haar bewonderen tijdens het Once In A Blue Moon Festival in Den Haag. (Jos van den Berg)

HACKETT, BEN

Songs For Sleeping Dogs (Bertus/Strolling Bones)

Ben Hackett uit Chattanooga Tennessee, is actief als (sessie) muzikant en engineer in Athens, Georgia. Misschien ken je hem als de bassist van de americana-rock band New Madrid, dat drie albums uitbracht tussen 2012 en 2016. De meditatieve stukken op dit album legde hij vast als muzikaal dagboek tussen 2022 en 2024. 's Avonds laat, terwijl de hond aan zijn voeten lag te slapen. Het idee om er een album van te maken ontstond pas toen hij ontdekte dat er een bepaalde eenheid in de stukken zat. Die stukken werden bijna allemaal direct tijdens het ontstaan opgenomen. Hierbij was het gevoel belangrijker dan de uitvoering. Je hoort dan ook wel eens een foutje of achtergrondgeluiden. Dit versterkt de ongedwongen sfeer van deze pretentieloze, helende muziek. De ideale soundtrack voor een stralende voorjaarsdag, terwijl je lekker in het gras ligt te kijken naar de voorbijtrekkende wolken. Om je vervolgens te realiseren dat het leven toch ongelooflijk mooi kan zijn. (Marcel van Vliet)

THE HAUNTED

Songs Of The Least Resort (Century Media/Sony)

De oorsprong van het Zweedse The Haunted ligt in 1996 toen een aantal leden van de deathmetal formatie At The Gates van mening was dat er iets gedaan moest worden aan de eenvormigheid van de grafherrie zoals die de jaren ervoor door bands als Entombed, Dismember, Grave

HAIM

I Quit

(Universal Music)

LP, LP Coloured, CD, CD Alt Artwork

Je kunt de zusjes Haim niet verwijten stil te hebben gezeten, gezien hun drukke schema als openingsact voor Taylor Swift en allerlei andere projecten, maar het heeft toch aardig lang geduurd voor de opvolger van *Women In Music Pt. III* uit 2020 het licht zag. Er is ook wel enige tijd in de studio doorgebracht, wat resulteerde in nogal wat uiteenlopende samenwerkingen die we hier nu tegenkomen. Opener *Gone* en ook *All Over Me* laten een opvallend stevig geluid horen, waarin hun liefde voor Fleetwood Mac best hoorbaar is, hoewel nooit overheersend. In *Relationships* wordt vervolgens de afslag genomen naar een R&B Sound, ongetwijfeld door de

invloed van producer/songwriter Buddy Ross, die we dan ook vooral kennen van Frank Ocean. Rostam Batmanglij, ooit voorman van Vampire Weekend, brengt een wat meer indie rock geluid mee, en ook Bon Iver is nog van de partij. Dat klinkt misschien wat fragmentarisch, maar juist de altijd scherpe, en vooral herkenbare, vocale samenzang zorgt juist voor een verbindende factor, waardoor het boven alles een HAIM-album is geworden. Wel één die laat horen dat de zussen nog veel meer in hun mars hebben dan eerder gedacht en uitstekend met alle invloeden overweg kunnen. Als kers op de taart wisten ze weer regisseur Paul Thomas Anderson (in wiens film *Licorice Pizza* Alana Haim de hoofdrol vertolkte) te strikken voor het artwork, waarmee ze in alle opzichten weer een indrukwekkend album hebben afgeleverd. (Jurgen Vreugdenhil)

en het al genoemde At The Gates met veel succes en passie was gemaakt. Met The Haunted verschoof de deathmetal een flink stuk richting thrashmetal en was er meer ruimte voor melodie, afwisseling en dynamiek. Het gelijknamige debuut uit 1998 plantte het zaadje voor de succesvolle ontwikkeling van de metalscene van bands die net als The Haunted uit Gothenburg kwamen. Met Songs Of Last Resort verbreekt The Haunted een stilte van bijna 8 jaar en laat op dit tiende album horen dat de riffs nog steeds vlijmscherp en dodelijk verslavend zijn, dat goede nummers alleen door topbands worden gemaakt en dat er nog geen enkele sleet zit op de brul van Marco Aro. Beuken maar! (Menno Valk)

HEAVEN SHALL BURN

Heimat

(Century Media/Sony)

Heaven Shall Burn is een band met niet alleen een krachtig geluid, maar ook krachtige teksten. Ze staan bekend om hun sterke uitingen tegen racisme en fascisme.

Op dit album, Heimat, haal ik uit de teksten vooral hun afkeer tegen onnodig leed jegens mens, dier of de aarde zelf. Het is een oproep om in deze tijd te kiezen voor compassie, in plaats van niets te doen tegen het onrecht in de wereld. Qua structuur lijkt het album opgedeeld te zijn in twee delen, met prachtige instrumentale stukken die de delen opsplitsen. Deze instrumentale stukken, op viool gespeeld, zijn contemplatief van aard en zijn sterk contrasterend vergeleken met de rest. De deathcore van deze band is heroïsch en strijdhaftig, in lijn met de teksten. De muziek is knap in elkaar gezet, met bijzondere structuren en pretentieloos. Ze zijn recht voor hun raap en draaien muzikaal of lyrisch nergens omheen. (Willem Sloet)

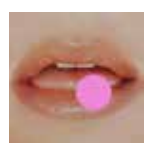
HOTLINE TNT

Raspberry Moon

(Bertus/Third Man)

In New York staat een gigantische muur van geluid, gemetseld door de band Hotline TNT. Het kwartet doet hun naam eer aan, want ze verzorgen een explosief

brouwsel van shoegaze met powerpop, post-emom en lichte grunge. Was plaat nummer twee Cartwheel de doorbraak, klinken ze op Raspberry nog grootser. Zou het komen doordat ze hun nummers voor het eerst helemaal schreven als band, in plaats van het individu? Feit is dat ze nog meer voortbewegen als kolos. Gitaarruis klonk nog nooit zo catchy. (Stef Mul)

KESHA

•

Met de release van de banger JOYRIDE begon iedereen te watertanden naar een nieuwe muziek van Kesha, en dat wachten werd beloond met het album . (PERIOD). Door opwekkende nummers waarvan we Kesha kennen

LUISTERTRIP

BARRY CAN'T SWIM

Loner

(Ninja Tune)

Na zijn energieke debuut When Will We Land?, waarin de Schotse Barry Can't Swim (alias van Joshua Spence Mainnie) house en wereldmuziek met soulvolle samples combineerde, komt hij nu met Loner: een ambitieuzer, persoonlijker en introspectiever project. Vanaf de openingstrack, met een Schots monoloog vol levenslessen, zet Barry de toon. Dit is een plaat over zelfreflectie, verbondenheid en het zoeken naar betekenis. Toch verliest hij zijn kenmerkende dansvloergerichte sound nooit uit het oog. Tracks als Different en Still Riding stuwen je richting de nacht met stevige breakbeats en euforische drops, terwijl Kimpton en Childhood juist zonovergoten rust uitstralen, met marimba's, koorzang en speelse percussie. Opvallend is nogmaals de aanwezigheid van gesproken Schotse stemmen, als een soort gidsen, die thema's als angst, liefde en jeugd op poëtische wijze verkennen (Machine Noise for a Quiet Daydream, Childhood). Waar zijn eerdere werk vooral draaide om groove en sfeer, lijkt Loner een stap richting het vertellen van een groter verhaal. Met invloeden variërend van acidtechno tot klassieke violen, bewijst Barry Can't Swim dat hij zowel de club als het hoofd weet te raken. Loner is dansbaar, doordacht én menselijk; een plaat die verrast en blijft hangen. (Simon Arends)

LUISTERTRIP

YEULE

Evangelic Girl Is a Gun

(*Ninja Tune*)

Yeule is het project van de Singaporese songwriter en producer Nat Ćmiel, die de alternatieve hyperpopscene bestormt met een mix van ambient, glitch en Aziatische postpop. Hun muziek is even mysterieus als gelaagd – net als Yeule zelf. Spannende soundscapes worden gedragen door ritmeboxen, distortion en fuzzgitaren. Het nieuwe album, *Evangelic Girl Is A Gun*, is allesbehalve toegankelijk. Het klinkt tegelijk rauw en dromerig: lieflijke cyberpop die door een elektronische mangel is gehaald. Soms etherisch en synthetisch, dan weer rauw en schurend. Yeules stem zweeft daar doorheen – vaak zoet en fragiel, maar soms ook bijna kinderlijk – en contrasteert scherp met de zwaardere thematiek in de teksten, die onderwerpen als seksualiteit en existentiële worsteling raken. De kracht van het album zit in de gelaagdheid, die pas na meerdere luisterbeurten tot zijn recht komt. Een minpunt vind ik de wisselende balans tussen zang en muziek in de productie. Daardoor dreigt op momenten de stem van Yeule te verdinken in het geluid, of verdwijnt de muzikale ondersteuning te veel naar de achtergrond. Toch groeit *Evangelic Girl Is A Gun* met elke luisterbeurt. Misschien geen instant classic, maar wel een mogelijke groeibriljant. (Cornelis J. Groot) Altijd barstensvol aangename, kippenvellerige melancholie, gezongen met precies de juist-kleurende stemmen, die elkaar afwisselen en soms samensmelten in wonderschone samenzang. We hebben er lang op moeten wachten, veel te lang wat mij betreft, en los van elkaar viel er de afgelopen 15 jaar ook voldoende te genieten, maar gezamenlijk overtreffen Glen en Markéta hun optelsom van twee de delen. Hartverscheurend is de finale *Hundred Words*, dat alles uitdraagt waar *The Swell Season* voor staat. Prachtig! (Hans van der Maas)

in combinatie met verslavende hooks besef je dat je we alles niet zo serieus hoeven te nemen. Hoor daarbij een nummer zoals *BOY CRAZY* en besef het leven is een feestje! Verlost van haar vorige label is Kesha nu zelf aan het roer, en ze levert een zomerse, supersexy plaat af die niets te wensen overlaat. Nu alleen nog hopen dat haar tour ook Nederland aandoet! (Laurens Elderman)

INGE LAMBOO

This Is How The Future Sounds

(V2)

Deze getalenteerde jonge Nederlandse singer-songwriter en multi-instrumentalist maakt een geheel eigen mix van pop en folk. Met een

herkenbaar stemgeluid en diepgravende teksten laat Inge Lamboo op *This Is How The Future Sounds*, haar tweede album, horen wat voor een oorspronkelijk talent zij is. Daarbij heeft ze lef, want door een unieke mash-up op TikTok (waar ze al een loyale fanbase heeft) wist ze de aandacht te trekken van Pete Townshend, de legendarische gitarist van The Who. Dit heeft geresulteerd in de samenwerking in het ijzersterke nummer *Call Out Your Name*, waarin haar emotionele voordracht perfect wordt aangevuld met zijn karakteristieke gitaarstijl. Het vormt het hart van het nieuwe album dat wel degelijk nog veel meer sterke nummers bevat, zoals *Like A Phoenix*, *Bleed* en *Age Of Nostalgia*. *This Is How The Future Sounds* heeft alle ingrediënten in zich om Inge Lamboo uit te laten groeien tot een vaste waarde in het Nederlandse poplandschap – en wellicht daarbuiten. (Erik Damen)

LINIKER

Caju

In de barre omstandigheden van het overbevolkte São Paulo, overleven toch de nodige schoonheden. Neem het op zichzelf al swingende Araraquara, de hooglanden in het midden van het stadse oerwoud. De woonplaats van de zon, naar verluid. Het hol van de ara. Maar het echte boegbeeld van het gebied mag van mij vanaf nu Liniker – verbasterd naar de Britse voetbalgrootheid - heten. Niet alleen doorbreekt ze genderrollen op het moment dat ze weer volledig onder vuur liggen. Ze brengt de oh zo geliefde Braziliaanse muziek naar een nieuw tijdperk met een wereldse mix van neosoul, jazz, dub en de nationale schatten, van forró tot samba. Dat ze hier met gemak de grote zaal van Paradiso uitverkoopt, spreekt boekdelen. Een uniek talent, een krachtige stem op muzikaal en allesomvattender vlak. (Stef Mul)

TAJ MAHAL & KEB MO

Room On The Porch

Taj Mahal en Keb'Mo: twee van de mooiste, meest donkerbruine bluesstemmen. Taj en Mo maakten in 2017 als TajMo samen een alom geprezen album. Nu is er *Blues On The Porch*, met op de cover inderdaad twee

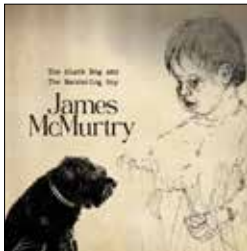
muzikanten die muziek maken op een porch. Op het album is overigens méér te beluisteren. Een volledige band, veel fraaie backing vocals, puike productie van Mahal en Mo én een interessante tracklist. Veel eigen nummers, maar ook covers als Nobody Knows When You're Down and Out en Rourgh Time Blues. (Fons Delemarre)

MATMOS

Metallic Life Review

Een van de eerste dingen die je hoort wanneer je Metallic Life Review opzet, is een piepende deur die geopend wordt. Of is het toch een trompet? Het is tekenend voor Matmos, het Amerikaanse elektronische duo dat al ruim 25 jaar meedraait; ook op hun nieuwste worp verwonderen ze zich nog kinderlijk over klank en is er gewoon plek voor een gebbetje. Geef de twee eens ongelijk; humorloze en pretentieuze muziek is er immers al in overvloed. Het uitgangspunt is eenvoudig: een album dat volledig is opgebouwd uit geluiden van metaal. Brons, staal, aluminium — soms ritmisch, soms schurend en vrij. De opnames zijn door de jaren heen verzameld: deurkrukken uit hun jeugd, crypten in Europa, tapespoelen uit Parijs. Matmos laat horen hoe ver je kunt komen met gevonden geluid, zonder te vervallen in droge academica. Het resultaat is verrassend coherent, soms ontroerend (mooi glockenspel op Changing States) en bovenal levendig. (Max Majorana)

JAMES MCMURTRY

The Black Dog And The Wandering Boy (V2/New West)

Al sinds zijn debuut uit 1989 heeft James McMurtry een beetje op moeten boksen tegen de reputatie van zijn vader, schrijver Larry McMurtry

(The Last Picture Show, Terms Of Endearment). De dromen die Larry zijn zoon vertelde, zijn nu de inspiratie voor James. Daarnaast grijpt hij terug naar de vriendschap die zijn vader had met uber-hippie Ken Kesey. Muzikaal is het allemaal diepgeworteld in de Texaanse traditie van rock, met een vleug Mexico, en een flinke portie blues. Een prachtig album van een man die vrede heeft met alles wat hem gebeurd is. (Jurgen Vreugdenhil)

MIN TAKA

I Think We Should Just Move In Together (LAB Music)

Een absolute hidden gem: de Turks-Nederlandse Min Taka. De conservatoriumartiest volgt haar succesvolle Popronte-tour van afgelopen jaar

op met deze nieuwe EP: een showcase van al haar kwaliteiten. Van bubble grunge tot pixiepop, zegt ze zelf. Een jazzy laid-back liedje als eYeSiGht wisselt ze moeiteloos af met een fuzzy indierocktrack als

LUISTERTRIP

BNNYHUNNA

Echoes Of Prayer

(Sdban Ultra)

Bijlmermeer, tuindorp van de toekomst. De voor buitenstaanders roemruchte wijk in Amsterdam Zuid-Oost is al decennialang een smeltkroes van culturen. Smaken, geuren en kleuren van over de hele wereld vliegen over de geasfalteerde straten en tussen de haast brutalistische hoogbouw. Dat straalt door tot in de geluiden die je hoort. Op een zomersedag hoor je reggae op de parkeerplaatsen, hiphop uit de achterbak van auto's en soul in de stadstuinjes. De Ganzenhoef Bazar en het overdekte Shopperhal swingen de pannen uit. De Ghanese Bnnyhunna groeide daar op, temidden van al dat moois en brengt al die invloeden nu samen in zijn unieke jazzgeluid. Zijn vader was muzikant en speelde altijd mee als er artiesten uit Ghana overvlogen voor een optreden. En in de kerk, waar Bnnyhunna zijn belangrijkste stappen als autodidact multi-instrumentalist zette. Echoes Of Prayer is een intieme conversatie met God, zonder een gemeenschapsgevoel uit het oog te verliezen. Samenwerkingen met ander jong talent (saxofonist Tallulah Rose) en artiesten met ook Afrikaanse wortels (Peter Somuah, Jembaa Groove en The Cavemen) geven het album een geweldige schwing. Van de highlife (Ghanese jazzfunk) op Communicate tot zweele r&b op Silent Chaos en vette P-funk grooves op You Got Me en Laminar Flow. Een wereldplaat uit onze eigen Bijlmer. (Stef Mul)

STEREOLAB

Instant Holograms On Metal Film

(Duophonic)

LP, LP Coloured, CD

Are you having Aerial Troubles with your Colour TV? We can't help with the technical issues, but we are able to take your minds off the problem with a brand new Stereolab album! Vijftien jaar moesten we er op wachten en ook Stereolab voelde aan dat dit precies is wat de wereld nu nodig heeft. De band heeft er altijd al een handje van gehad om maatschappijkritisch te zijn. Op *Instant Holograms On Metal Film* is dit niet anders. Neem bijvoorbeeld het nummer *Melodie Is A Wound*, waarin thema's als oorlog, vrijheid en het onderdrukken van intellect worden aangehaald. Laat Stereolab nu het perfecte protest zijn tegen onderdrukking van intellect.

De eigenzinnige band is altijd al een intellectuele droom geweest: ontelbare vintage synthesizers, talloze invloeden van uiteenlopende genres, cerebrale teksten en ook nog eens hier en daar Franse zinnen, om het even nog nèt wat pretentieuzer te maken (en omdat de zangeres gewoon Frans is). Gelukkig zijn ze nu terug, met nieuwe muziek, en nieuwe scherpe observaties. Het nieuwe album klinkt onmiskenbaar als Stereolab, met hun retro-futuristische geluid en psychedelische krautrock sound. Dat geluid, gecombineerd met actuele thema's, creëert een intrigerende tegenstelling: tegelijkertijd verontrustend én geruststellend. En tot slot steekt de band ons toch nog een hart onder de riem. "Explore without Fear," klinkt het in het laatste nummer. En dat doe je natuurlijk het best met dit Stereolab-album op repeat. (Lotte Hurkens)

GRAND ***CRU***

METALLICA

SUPER DELUXE BOXSET

301 track (345 unreleased)

Includes original album on LP & CD, picture disc, 15 CDs & 4

DVD with unreleased content

Memorabilia & 128-page hardcover book

Also available on 3CD/2LP black/2LP colored/1CD

Boston. En wat dacht je van Pyramid: op het eerste oog een atmosferisch popliedje, vervolgens luide, grungy gitaren, en uiteindelijk ontvouwt het als een clubby hyperpopbanger. Van kwetsbaar en zacht naar elektronische commotie, Min Taka kan het allemaal. (Daan van Eck)

MORCHEEBA 👍
Escape The Chaos
(100% Records)

In de jaren '90 groeide triphop uit tot een invloedrijk genre en dit jaar lijkt het weer in opkomst. Met Massive Attack als headliner van Down The Rabbit Hole en ook Beth

Gibbons van Portishead op de line-up, keert het genre volop terug. Ook het Britse Morcheeba valt onder deze stroming. Ze komen met een nieuw album, vol pop- en soulinvloeden. Het is herkenbaar triphop, maar dan nét iets toegankelijker. De plaat opent met het kalme, dromerige Call For Love, en krijgt later wat meer pit dankzij een samenwerking met rapper Oscar #Worldpeace. Het album kabbelt prettig voort: zonnig en ontspannen met, zoals de albumhoes al verradt, een subtiel duister randje. (Lotte Hurkens)

MRCY 👍
Volume 2
(Konk/Dead Oceans)

Volume 2 is het tweede album van het Britse soulduo MRCY, de opvolger van (je raadt het nooit) Volume 1, waarmee ze het al schopten tot Lowlands en begin dit jaar indruk

maakten op Eurosonic. De sleutel tot succes? Die werd gevonden door multi-instrumentalist en producer (o.a. voor Obongjaye en Joy Crookes) Barney Lister. Hij vroeg simpelweg de beste zanger die hij kende, Kojo Degraft-Johnson, of-ie samen een band wilde starten. En nu staat hier MRCY. Verwacht laid-back soul met fantastische zang, maar verwacht ook jazzy producties, blokfluitsolo's, saxofoonspel, zelfs dansbare krakers als 'Flicker' of energieke en snelle ritmes op 'Man'. Mercy met de luisteraar hebben ze dus niet altijd, al prediken deze twee übervrolijke mannen, die met een vijftallige band de muziek live altijd tot een hoger niveau weten te tillen, vooral liefde. Dat zit nou eenmaal in hun dna. Op volumes 3, 4 en 5 zal dat niet anders zijn. (Daan van Eck)

VARIOUS
F1: The Album
(Warner)
 LP coloured

Met Ayrton Senna, Niki Lauda en Michael Schumacher zijn er genoeg mythische figuren in de F1 te vinden om beklijvende speelfilms en docu's van te maken. Maar als Brad Pitt zich meldt om in een F1ctieve film te spelen, weet je echt dat de sport groot, groter, grootst is geworden. En zoals andere snelheidsduivelfilms uit het verleden ons

hebben geleerd, verkopen weinig genres beter een song, dan die waar mensen zich kunnen verlekken aan glimmend metaal en blinkende velgen. Denk maar aan de Fast & Furious serie of Top Gun! Het moet voor de artiesten op F1: The Album dan ook spannend zijn: wie maakt de nieuwe Take My Breath Away? Het talent is er, van de knallende opener van Don Toliver en Doja Cat tot de Kavinsky-esque synthpop groover van Dom Dolla en Nathan Nicholson. Interessante uitstapjes zijn natuurlijk de Southern Rock van Chris Stapleton, de Spaanse hiphop van Myke Towers die los gaat over de beat van Black Sheep's The Choice Is Yours (Revisited) en de bijzondere soul van Obongjaye, die meteen doet afvragen: waar gaan we die horen in de film? Het geeft ook aan dat de soundtrack alle kanten uit vliegt. Dat moet je liggen, maar voor ieder die wil is er genoeg om van te smullen. En alle Max Verstappen fans moeten dit sowieso checken, toch? (Stef Mul)

LUISTERTRIP

MILEY CYRUS Something Beautiful (Columbia)

Hoewel megahit Flowers nog steeds grijs gedraaid wordt op de radio, is het gelukkig tijd voor iets nieuws en spannender. Met verse inspiratie presenteert Miley Cyrus het visuele album *Something Beautiful*, en dat doet zijn naam eer aan. Slechts één avond is deze spectaculaire popopera te zien in de bioscoop: een uitverkoren event waar je absoluut bij wil zijn. Daarnaast ook gewoon te beluisteren en te koop. De verwachtingen zijn hoog, maar die maakt ze zeker waar. Deze plaat heeft gewoon iets unieks.

Haar kenmerkende, krachtige stem staat centraal en komt volledig tot zijn recht in meeslepende songs die je na één luisterbeurt niet meer van repeat krijgt. Een van de hoogtepunten is zonder twijfel *Easy Lover*, een onweerstaanbare track waarop stilzitten onmogelijk is. Daarnaast is als verrassing Naomi Campbell aanwezig op *Every Girl You've Ever Loved* en maakt een bijzondere samenwerking tussen de twee. Sceptici moeten dit ook echt een kans geven, want wat Miley op sommige nummers neerzet heeft niks meer te maken met het kindersterretje van weleer. Hoewel de visuele promotie zich vooral richt op Mugler couture uit het archief, voelt het album zelf hedendaags, fris en muzikaal rijk – en soms ronduit futuristisch. Met *Something Beautiful* bewijst Miley weer dat ze zichzelf steeds opnieuw uitvindt. (Laurens Elderman)

MT. JOY Hope We Have Fun (PIAS/Bloom Field Records)

Rauwkost, dat biedt de Amerikaanse vijfkoppgige indierock band Mt. Joy. Bij hen krijg je geen uitgekookt menu, geen gepolijste

nummers maar rauwe, pure

muziek met een rafelig randje. Frontman Matt Quinn schaamt zich niet om zijn emoties te tonen en haalt zijn gevoel in nummers als *More More More* van zo diep dat deze uit zijn tenen lijkt te komen. De single *Coyote* is een ode aan de energie van jonge bands die in Amerika 'coyotes' worden genoemd. *Hope We Have Fun* is hun vierde album. De band ontstond in 2016 en bracht in 2018 een debuutalbum uit. De nummers van hun tweede album dat begin 2020 verscheen, konden ze vanaf maart niet meer live spelen vanwege de coronamaatregelen. Twee jaar later kwam het derde album uit. Nu ligt de vierde plaat in de winkel. De titeltrack is meer beschouwend dan happy clappy. Mt. Joy zet met hun muziek en acties tegen racisme eerder aan het denken dan feesten. (Rosanne de Boer)

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS Still Shakin'

In de zompige oevers van de Mississippi delta waren de blauwe zielen van vele (moe)rasartiesten rond. Pacten met de duivel en huwelijken met de fles, is het gebied niet vreemd. De muziek die er al eeuwen vandaan komt, is dan ook van mythische proporties. Dat weten de gebroeders Dickinson van North Mississippi Allstars maar al te goed. Na het succesvolle *Set Sail*, is dit hun eerbetoon aan de blues uit de regio. Daar kunnen directe, goedkeurende knikjes naar het werk van Robert Johnson en Fred McDowell niet aan ontbreken. Maar ook zijn jongere telgen van de familie Kimbrough en Burnside van de partij! Een feest der herkenning. (Stef Mul)

PACHYMAN Another Place (PIAS/ATO)

Pachy Garcia brengt alweer zijn vijfde album uit onder zijn artiestennaam Pachyman. Een nieuw dub reggae album vol herhalende melodieën met dikke reverb, synthesizers

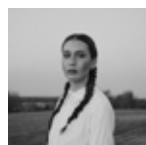
en tropische ritmes. De Puerto Ricaanse Patchy woont nu zo'n 13 jaar in Los Angeles. En hoewel hij van de stad houdt, verlangt hij ook nog naar de echte Puerto Ricaanse hitte: *Calor Ahora*. En met een album zoals deze is het lastig niet naar de hitte te verlangen. Pachyman probeert op *Another Place* verschillende genres met elkaar te combineren. Hij voegt meer elektronische sounds toe en op *False Moves* zijn zelfs (hele kleine) sporen van postpunk te horen. Toch blijft dit album met alle herhalingen en chille vibes vooral dichtbij bij Pachyman zelf en blijft hij maken wat hij het beste kan: dub reggae in een modern jasje. (Liz Bosman)

PARTYNEXTDOOR & DRAKE 🍷

\$ome \$exy \$ongs 4 U (Sony/OVO)

Het album -Some \$exy \$ongs 4 U, een samenwerking tussen PartyNextDoor (zanger, rapper en producer) en Drake (zanger en rapper), is gereleased in februari 2025. Ondertussen is het album vele miljoenen malen gestreamd en is er al genoeg van gevonden en over geschreven. En ongeacht of de reviews wel of niet positief zijn, Drake wordt toch wel geluisterd. Het album duurt ruim 70 minuten en leverde mij een prettige luisterervaring op. Van gevoelige R&B naar de bekende Drake slowmotion hip-hop. De nummers worden gedragen door goed geproduceerde beats. Tracks als CN Tower, Somebody Loves Me en Greedy zetten de toon met hun melancholische onderlaag en zachte autotune-vocals. Voor wie niet al te allergisch is voor autotune, en zich niet afvraagt of de teksten van Drake anno 2025 nog mainstream acceptabel zijn, is -Some \$exy \$ongs 4 U een prima luistertip. (Cornelis J. Groot)

KEN POMEROY

Cruel Joke

Hoewel ze al een paar albums in eigen beheer op haar naam heeft staan, begon het balletje voor Ken Pomeroy pas echt te rollen nadat twee van haar liedjes te horen waren in de serie Reservation Dogs, die zich afspeelt op een indianenreservaat in Oklahoma. Bekend terrein voor Pomeroy, zelf Cherokee en eveneens afkomstig uit Oklahoma. Dankzij kwaliteitslabel Rounder kunnen we nu echt kennis maken met deze met een prachtige stem gezegende singer/songwriter uit dezelfde scene als Carter Sampson en John Moreland, bij wie ze regelmatig in het voorprogramma stond. Met die laatste zingt ze zelfs een zeer fraai duet, Coyote, een van de dieren die in meerdere van de verhalende liedjes terugkeert. Op zich wijkt haar muziek weinig af van andere zangeressen in het genre, maar Ken Pomeroy heeft wat te vertellen en dat verpakt ze met behulp van onder meer banjo en pedal steel in prachtige, afwisselende liedjes, die Cruel Joke ver boven de middelmaat uittillen. Schitterende plaat. (Marco van Ravenhorst)

POST ANIMAL

Iron

Het nieuwe album van Post Animal klinkt fris, vrolijk en licht. De bandleden lijken zorgelozer dan ooit, mede door de terugkeer van oud-lid en goede vriend Joe Keery, ook bekend als Djo of uit Stranger Things. Voor het eerst sinds 2017 konden ze weer als voltallige band samen muziek maken, en die vertrouwde dynamiek klinkt sterker dan ooit. Alle leden zijn inmiddels doorgewinterde muzikanten, en het plezier spat van het album af. Iron werd dan ook met plezier als sleutelwoord gesmeed. Muzikaal schuift de band op richting de indierock, met een speels en energiek geluid dat zowel vertrouwd als vernieuwend aanvoelt. (Lotte Hurkens)

LUISTERTRIP

KAE TEMPEST

Self Titled

(Island)

"With all the problems we have to contend with, why are trans bodies still on the agenda?", klinkt het in de epische meeslepende openingtrack I Stand On The Line van het nieuwe album 'Self Titled' van Kae Tempest. De toon is gezet. De twaalf gloedvolle songs van de Britse, in Westminster-Londen geboren, spoken word performer, dichter, rapper en schrijver zijn mede-geproduceerd door Fraser T Smith. Fraser is een Grammy-winnende producer die eerder heeft samengewerkt met Adele, Stormzy, en Dave. Het nieuwe album van Tempest bevat bijdragen van de Young Fathers, Neil Tennant van Pet Shop Boys, Connie Constance en Tawiah. Dat Tempest strooit met diepgaande en maatschappelijk bewuste teksten mag langzamerhand wel als bekend worden geacht. Ze trakteert eenieder op prachtig geformuleerde maar pijnlijke observaties, die de wereld en jou als luisteraar de spiegel voorhouden. In Bless The Bold Future doen de vocalen van Tempest enigzins aan Marianne Faithfull denken. Op het wat ingetogener Prayers To Whisper voegt Tawiah met haar soulvolle stem een extra dimensie toe aan het nummer. Wanneer het tempo omhoog gaat, zoals in Breathe en Diagnoses, wordt de verantwoordiging maximaal gevoeld en krijgt deze in woorden en poëtische zeggingskracht maximaal de ruimte. Zelfonderzoek door tijd, herinnering en transformatie zijn de rode draad op Self-Titled. In het slotakkoord, dat prachtig wordt omlijst door Emma-Jean Thackray op trompet, gaat het tempo omlaag. Wish I Could Travel Through Time, Find That Child, Guard That Door, And I Would Sit On That Floor Outside Your Room, 'Til Morning....Prachtig!! (Jeroen van der Vring)

LUISTERTRIP

LIFEGUARD

Ripped and Torn
(Beggars/Matador)

Ripped and Torn is de stampende opvolger van debuutalbum DIVE (en meerdere EP's) uit 2020. Dit jonge drietal, dat in 2019 in Chicago opgericht is, piept, kreunt en rammelt er flink op los. De noiserock die voorgeschoteld wordt is met momenten catchy en melodieus om vervolgens te transformeren in een orkaan van overstuurde gitaareffecten en een muur van geluid. De gitaarsound (soms vrij schel) en de zang van zanger Asher Case moet je eerlijkheidshalve liggen en hakt er bij een lichte kater toch best wel even in. Dit album leent zich dan ook niet voor een vroege zondagochtend met een goed boek. Maar daar heb je talloze alternatieven voor. Dit is muziek voor andere momenten. Single It Will Get Worse laat denken aan een rauwe versie van Arcade Fire. Een prima nummer dat zich ontpopt tot een oorworm. Verdere hoogtepunten zijn de puntige nummers T.L.A. en titelnummer Ripped and Torn. Lifeguard durft te experimenteren met haar geluid en muzikale interludes (zoals Music For 3 Drums en Me and My Flashes). Dit valt te prijzen, maar maakt ook dat we niet te maken hebben met een gemakkelijk album. Talent en kwaliteit staan echter buiten kijf, waardoor ik durf te beweren dat we nog veel van deze band gaan horen en zien. De jonge groep bulkt in ieder geval van het zelfvertrouwen en durft het aan om zich niet te conformeren. Daarmee passen ze perfect op het Matador label. Ik ben benieuwd naar het optreden van 15 juni in Paradiso. (Said Ait Abbou)

LYRA PRAMUK

Hymnal
(Bertus/7K!)

Lyra Pramuk is een Amerikaanse artiest gevestigd in Berlijn. Ze is vocalist, componist, DJ, performancekunstenaar, astroloog en nog veel meer.

Een allround multidisciplinair talent. Die veelzijdigheid hoor je terug op haar nieuwste album Hymnal. In het teken van spiritualiteit creëert ze een psychedelische, elektronisch-folkachtige plaat, waarin ze haar eigen stem sampelt en opnieuw bewerkt. Het resultaat voelt tegelijkertijd eeuwenoud én modern aan. Voor het album werkte ze samen met het Berlijnse Sonar Quartet, dat zowel gecomponeerde als geïmproviseerde muziek aanleverde, die Pramuk vervolgens in haar werk integreerde. Ook de teksten ontstonden in samenwerking, met dichteres Nadia Marcus. Pramuk reconstrueerde en hercontextualiseerde de teksten tot een geheel eigen narratief. Met Hymnal weet Lyra Pramuk op indrukwekkende wijze geluid te geven aan moderne spiritualiteit. (Lotte Hurkens)

PREOCCUPATIONS

Ill At Ease

Nog nooit zat een Preoccupations album zo vol met oorwormen. Op deze verschrikkelijk goed geproduceerde plaat heeft de band een nieuw, fris geluid gevonden dat tegelijkertijd catchy is en toch trouw blijft aan het DNA van deze invloedrijke Canadese postpunkers. Goede (bijna) popnummers, gecombineerd met de kenmerkende donkere stem van Matt Flegel en een duister instrumentaal sausje maken van Ill At Ease een comfortabele donkere deken. (Nijs Flesseman)

PULP

More
(Konkurrent/Rough Trade)

Wie de Britse band Pulp ooit heeft gehoord dan wel gezien denkt daarbij meteen aan muzikant, oprichter, boegbeeld, tekstschrijver, BBC-poppresentator en het enige vaste lid van de band: Jarvis Cocker. Talloze anekdotes gaan rond over het excentrieke heerschap, een crooner van dramatische kitschpop in het rijtje van David Bowie en Brian Ferry. Hij noemde zijn eerste band Arabacus Pulp, later verkort tot Pulp, een naam die Harry Potter eer zou aandoen! Eens viel hij uit een raam toen hij indruk probeerde te maken op een meisje met een Spider-Man-imitatie, een gebeurtenis die hem bij zijn optreden een tijdlang in een rolstoel deed belanden. Twee zeer succesvolle albums eind jaren negentig en de super hit Common People leverden hem het imago van onwillig boegbeeld van de Britpop op. In de vierde Harry Potter-film speelde hij Myron Wagtail, zanger van de "wereldberoemde" Weird Sisters. En nu, zeven albums en 24 jaar later, is hij weer helemaal terug

met Pulp. En alle synthesizer loopjes, discoritmies en glamrock-achtige gitaarrifjes ook. Genieten geblazen met songs als Tina, Grown Ups, Got To Have Love en het sensuele Background Noise. Heerlijk klatergoud waar zeker de echte Britpopliefhebber geen genoeg van kan krijgen! (Koos Schulte)

ADDISON RAE 👍

Addison

(Sony/Columbia Addison)

Ga er maar aan staan: het imago van beroemd TikTokker van je af schudden en als muzikant en actrice serieus genomen worden. Je zal vele vooroordelen moeten

pareren. Addison Rae's debuutalbum Addison (2025) is zo'n poging. Samen met producers Luka Kloser (uit Luxemburg) en Elvira Anderfjård (uit Zweden) creëerde ze een album dat de sfeer van millenniumwisseling combineert met moderne invloeden. Niet gek, daar ze zich gesteund kan voelen door Charli XCX, de grote popsensatie van het afgelopen jaar en groot voorvechter voor alles wat uit de hoogtijdagen van de Hitzone-cd'tjes stamt. Leuk is de grote rol die de Korg M1-synthesizer, een icoon uit de jaren 90 house-muziek, krijgt. Namen als Madonna, toen, maar ook Erika de Casier en Shygirl, nu, zijn nooit ver weg. Geen flauwe popmuziek maar goed doordachte retro vol dromerige lagen en dansbare beats. De producties zijn ijzersterk en Addison Rae staat haar vrouwtje in de hogere regionen, typisch voor de Y2K-pop. Wij weten genoeg: haar muzikale ambities zijn niet ongegrond. (Stef Mul)

RONNIE FLEX 👍

SDL

(Sony)

Vorig jaar was Ronnie Flex de hoofdrolspeler in een breed uitgemeten vete met hiphoplabe Top Notch, over eerlijke betalingen en vooral begeleiding van jong talent.

Mijn takeaway? Ronnie liet zien echt niet op zijn mondje te zijn gevallen en een paar oudgedienden –die we hier maar even de publieke schaamte besparen door hun namen niet te noemen- met de grond gelijk maakte met een disstrack die niet zou misstaan in de oude videobanden met de bekgevechten tussen East en West Coast – of Kendrick Lamar en Drake. Je zou bijna zijn vergeten dat Ronnie tot de top van de Nederlandse bar spitters behoort, door alle crossover hits hij schrijft die meer afro, soul en zelfs dance zijn. SDL begeeft zich meer in die regionen, al is het vet om te zien dat hij Mania's Gespot favorieten als Illie en Mula B ook ruimte geeft. Over harde rappers gesproken. We gunnen het Ronnie ook, want na die publieke ruzie is het fijn om te horen dat hij de lol weer helemaal terug heeft gevonden. Maken van muziek moet leuk zijn. En het luisteren ook. En Ronnie raakt daar op SDL alleen maar de juiste snaar. Jammer dat het zijn laatste project is als muzikant. Maar zeg nooit nooit, toch? (Stef Mul)

LUISTERTRIP

BILLIE MARTEN

Dog Eared

(Virgin)

De Britse Isabella Sophie Tweddle, beter bekend als Billie Marten, ging op haar twaalfde al viraal met haar cover van Lucy Rose's Middle of the Bed. Nu brengt ze met 25 jaar haar vijfde album uit: Dog Eared. Billie Marten werkte dit keer samen met producer Phil Weinrobe, die vooral bekend is van zijn werk met Adrianne Lenker. En ook dit album zal bij Indie Folk-liefhebbers in juiste handen zijn. Voor fans van Mac DeMarco, Clairo en Big Thief is dit album een absolute aanrader. Bij het luisteren van Dog Eared stel ik me zo voor dat Marten in het gras tussen de madeliefjes een heerlijke roman aan het lezen is en zo nu en dan een ezelsoortje vouwt op de pagina's die een glimlach op haar gezicht toveren of jeugdherinneringen oproepen. Met lome gitaarrifjes en haar heldere stem die zonder te veel moeite over de melodien zingt, kan het niet anders dan dat Dog Eared midden in de zomer uitkomt. Het album komt het best tot zijn recht op de langste dagen van het jaar waarin de tijd kruipt. (Liz Bosman)

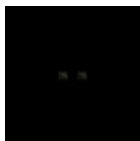
ANDRÉ HAZES

André Hazes
op limited edition
goudkleuring vinyl.
Verkrijgbaar vanaf
27 juni

Tevens vanaf
27 juni verkrijgbaar
als 7" single op
rood vinyl

SAULT 10

Klaar om op een soul, disco, groove trip te gaan? De meest toegankelijke plaat van SAULT tot nu toe. Verrassende en smaakvolle muzikale verwijzingen naar Michael Jackson, James Brown, een beetje All Night Long en Wanna Be Startin' Something in het sterke openingsnummer. Het SAULT-geluid wordt op deze plaat fraai gekleurd met blazers lijnen en laagjes percussie. De zang van zangeres Cleo Sol gaat moeiteloos op in de muziek. Een fijn album om je gezelschap te houden deze zomer. (Vera Verwoert)

NADAH EL SHAZLY Laini Tani

Het is haar tweede album. Maar wel pas acht jaar na haar debuut. Nadah El Shazly heeft veel te doen. Ze is componist, actrice, producer en zangeres. Op dit album hoor je weer een mengeling van Arabische klanken en elektronica. In de tijd tussen de twee platen speelde ze in bands, componeerde ze filmmuziek en werkten ze samen met talloze vrienden die ze gaandeweg heeft gemaakt. De geboren Egyptische woont nu in Montreal en wil de wereld veroveren. Het gaat haar lukken. Prachtig. (Erik Mundt)

SHURA 🍷 I Got Too Sad For My Friends (PIAS)

Ken je dat gevoel dat je door een zware periode gaat en je zo veel behoefte hebt aan steun van vrienden, maar je je tegelijkertijd vooral schuldig voelt dat je hen opzadelt met die zware gevoelens? Je merkt dat hun aandacht steeds sneller vervliegt, alsof jouw mentale gezondheid hen alleen maar verveelt. En dus stop je maar met ze lastigvallen. I Got Too Sad For My Friends van Shura gaat precies daarover. De indie elektropop singer songwriter poseert op de albumcover in haar eentje op de Welshe rotsen terwijl ze een harnas draagt dat haar niet kan beschermen tegen haar depressieve gevoelens. Toch voelt het album niet zwaar. De melancholische melodieën hebben haast wat lichts. Met haar opgewekte, relaxte stem, en soms vrolijke harmonieën zingt Shura verdrietige teksten. Wellicht portretteert de muziek het vrolijke schild waarmee ze toch haar vrienden bij zich probeert te houden. Of misschien begeleid Shura zichzelf met dit album ook weer naar lichtere tijden. (Liz Bosman)

ALAN SPARHAWK 🍷 With Trampled By Turtles

Het is geen verrassing dat muziek de beste rouwverwerking blijkt voor Alan Sparhawk. Tientallen jaren vormde hij de band Low met zijn vrouw Mimi Parker, tot ze in 2022 overleed. Zijn

LUISTERTRIP

OBONGJAYAR Paradise Now (Bertus/September)

Steven Umoh, a.k.a Obongjayar, is het beste bewijs dat dat er naast traditionele Afrikaanse muziek ook hedendaagse moderne klanken van dit continent komen. Obongjayar's veelzijdigheid en eclectische muzikale benadering waren al duidelijk te horen op zijn eerdere EP's, waar hij verschillende stijlen combineerde om zo een uniek geluid te creëren met een Brits-Nigeriaans accent. Vanzelfsprekend is de invloed van de legendarische Fela Kuti en zijn Afrobeat nooit ver weg. Dit combineert hij met soulvolle elektronische muziek, felle raps (Jellyfish) en spoken word. Obongjayar's muziek is dus moeilijk in één genre te plaatsen, waardoor zijn geluid zowel herkenbaar als vernieuwend is. De nummers Holly Mountain en Sweet Danger zijn doordrenkt met ritmes en melodieën die zijn Nigeriaanse roots weerspiegelen. Naast een eerdere samenwerking met Fred Again kruist hij nu ook de muzikale degen met Little Simz in het nummer Talk Olympics. Not In Surrender en Strong Bone zijn de prijsnummers van deze plaat. Het donkere overstuurde Instant Animal is een soort Yves Tumor-Tricky-pastiche. Op Paradise Now verkent Steven Umoh een breed scala aan thema's: eenzaamheid, zelfacceptatie (Born In This Body), en het overstijgen van persoonlijke en maatschappelijke beperkingen. (Jeroen van der Vring)

LUISTERTRIP

PUNTJUDITH **Stad Van Glas** (Fake Records)

De Stad Van Glas uit het titelnummer is hoogstwaarschijnlijk Brussel, de stad waar de uit de Ardennen afkomstige muzikante verliefd op werd. En de stad die de bakermat vormt voor het Europese experiment van eenheid, waar Puntjudith's grootvader Max Kohnstamm een historische rol speelde in de oprichting van de EU. Teksten van hem worden door zijn kleindochter gebruikt om die eenheid en liefde voor het collectief opnieuw te bezingen. De rauwe beats en de koele elektronica die het van geluid voorzien laten ook de donkere kant van de huidige staat van die idealen. 'Het systeem is stuk' bezingt ze in Lopen Naar Het Licht, maar de hoop blijft altijd, zoals haar grootvader haar en de rest van Europa geleerd heeft. Het is te hopen dat de boodschap van kleindochter ook tot iedereen doordringt (Jurgen Vreugdenhil)

interne worsteling met dit verlies leidde vorig jaar tot de abstracte elektronica-plaat *White Roses*, *My God*. Zijn samenwerking met *Trampled by Turtles*, een bevriende americana-band, lijkt een volgende confronterende stap. Wanneer op *Not Broken* het stemgeluid van dochter Hollis dat van Mimi echoot, is het moeilijk om niet te breken. (Laurence Tanamal)

SPLIT CHAIN 🍷 **Motionblur** (Epitaph)

Het debuutalbum van Split Chain knalt energiek uit mijn speakers. Een drummer die voor twee lijkt te drummen, een zanger met een grit zoals Kurt Cobain, gecombineerd

met een stevige versie van shoegaze. Split Chain lijkt wel een combinatie van alle rock gerelateerde genres uit de jaren '90, maar toch modern. Bijzonder knap om in de huidige muziekwereld een album te maken wat een gepolijst geluid heeft, terwijl het de organische groove behoudt. En dat voor een debuutalbum! De band is begonnen als afleiding voor de frontman en de bassist, waarna ze andere bandleden en fans om zich heen verzamelden. Split Chain is een fenomeen, met als mantra "The Chain does what it wants". Het vrijgevochten geluid van het kwintet neemt je mee langs alle emotionele stations die er zijn en je stapt uit met hernieuwde energie. Motionblur zet de band op de kaart als het nieuwe geluid van zware muziek. (Willem Sloet)

LUKE TITUS **From What Was Will Grow A Flower**

Met *From What Was Will Grow a Flower* laat Luke Titus opnieuw horen waarom hij bekendstaat als een van de

meest veelzijdige muzikale stemmen uit Chicago. Het album toont Titus' evolutie als solo-artiest en geeft een eclectische mix van psychedelische indiepop, jazz en elektronica met dromerige accenten en introspectieve teksten. Zijn jazzachtergrond is duidelijk hoorbaar in de ritmische finesse en de speelse composities. Titus' zachte, dromerige stem wordt af en toe omringd door vogelgeluiden, die de plaat een serene, en soms spirituele, dreampop sfeer geven. Toch is dit album vooral een subtiele showcase: een bewijs van hoe breed zijn muzikale spectrum reikt. Minder grillig dan zijn eerdere werk, maar niet minder gelaagd. *From What Was Will Grow a Flower* is een album dat zijn naam eer aandoet; het is een langzaam bloeiend kunstwerk dat steeds meer prijsgeeft bij elke luisterbeurt. (Simon Arends)

TROPICAL FUCK STORM **Fairyland Codex**

Op *Fairyland Codex* worden verschillende soorten personages eruit gepikt die onderdeel zijn van

de dreigende ondergang van de samenleving. Met humor, sterke harmonieën en sonisch geweld deelt TFS rake klappen uit. Voorheen eindigde de band bijna elk nummer in een chaotische climax. Op deze plaat

is dit minder het geval. Dit zorgt ervoor dat het extra hard aankomt wanneer het uitmondt in zo'n storm. De opbouw en doorlopende thematiek zorgen voor een boeiend album dat aanvoelt als een geheel. (Nijs Flesseman)

KALI UCHIS 👍
Sincerely,
(Universal/Geffen)

Kali weet van geen ophouden en blijft boeien met haar muziek. Het combineren en samenwerken van de verschillende stijlen is simpelweg een magische

kracht van haar fascinerende oeuvre. Dit keer komt er meer rust en soezend gevoel naar boven in het album *Sincerely*, wat een frisse bijdrage maakt. Het resultaat is een prachtig geheel, een overduidelijke ode aan verliefd zijn en wegdromen zonder afleiding. De dromerige sfeer blijft vrijwel het hele album hangen, maar het voelt nooit langdradig. De single *Sunshine & Rain* zette al mooi de toon voor de inhoud van het album. Hopelijk bezoekt ze ons kikkerlandje met een tour, om deze auditieve liefdesbrief live voor te dragen aan een welwillend publiek. Met zo'n stem is dat zonder twijfel een bijzondere ervaring om blij van te worden. (Laurens Elderman)

VAN BOMMEL 👍
Solace
(PIAS/Teles Jazz)

Drummer Sjoerd van Bommel, bassist Werner Lauscher en pianist Mike Roelofs hebben eigen werk uitgebracht maar hebben ook een belangrijke loopbaan

als sessie-muzikanten en maakten deel uit van allerlei verschillende formaties. Van Bommel werkte onder andere als drummer in de groep Bots, richtte veel eigen bands op en is te horen op minstens honderd titels. Denk onder andere aan Maarten Peters and The Dream, het Kroonenberg Trio, Mrs Hips en de Space Age Travellers. Hij speelde eerder samen met Mike Roelofs in Roelofs&VanBommel met een focus op New Orleans en jazz. Mike Roelofs bracht tientallen eigen albums uit en werd als componist meerdere keren onderscheiden. Lauscher werkte mee aan veertig producties, samen met musici als Toots Thielemans, Randy Brecker en Jo Lemaire. Op 'Solace' spelen de heren samen in de vorm van een piano trio. Een verzameling rustgevende jazz, sublieme composities en met veel plezier gespeeld. (Ruud Jonker)

LUISTERTRIP

THE SWELL SEASON,
Forward
(Masterkey Sounds)

De Ierse singer-songwriter Glen Hansard en de Tsjechische zangeres en pianiste Markéta Irglová keren eindelijk, hiep hiep hoera, terug als The Swell Season. Hun nieuwe album, *Forward*, is in muzikale zin weliswaar niet vernieuwend, maar weet wel weer recht in het hart te treffen. Beide muzikanten beheersen het vakmanschap om songs te componeren die op het eerste gehoor eenvoudig lijken, maar gaandeweg en hoe vaker je luistert qua intensiteit blijven groeien. In die zin is er 15 jaar (!) na het vorige album (*Strict Joy*) en het megasucces van de single *Falling Slowly* uit de film *Once* niets veranderd. De acht nummers op *Forward* kennen een opbouw die je uit duizenden herkent. Altijd klein in de beleving, ook al mondt de song uit in ingetogen bombast. Altijd barstensvol aangename, kippenvellerige melancholie, gezongen met precies de juist-kleurende stemmen, die elkaar afwisselen en soms samensmelten in wonderschone samenzang. We hebben er lang op moeten wachten, veel te lang wat mij betreft, en los van elkaar viel er de afgelopen 15 jaar ook voldoende te genieten, maar gezamenlijk overtreffen Glen en Markéta hun optelsom van twee de delen. Hartverscheurend is de finale *Hundred Words*, dat alles uitdraagt waar The Swell Season voor staat. Prachtig! (Hans van der Maas)

The long lost
FRANK ZAPPA
TV special, finally
available with newly
remastered audio
and video

**CHEAPER THAN
CHEEP**

**CONCERT FILM
& SOUNDTRACK**

**BESTE
DROUK**

AMSTERDAM
1978-2025

DRUKWERK

HET ALLERBESTE VAN
VERKRIJGBAAR ALS 2LP (ROOD VINYL) & CD

VILDHJARTA 🍷
Där skogen sjunger under evighetens granar
(Sony/Century media)

De zware jongens van het Zweedse Vildhjarta komen dit jaar met een sonische bom waar je gewoonweg niet omheen kan. De kunst

van de band zit hem niet alleen in de duidelijke djent invloeden, en ook niet in de technische kwaliteiten van de bandleiden. Het zit hem in het combineren van atmosferische geluiden, oog voor detail in de arrangementen en in een stem geven aan de wilde Zweedse natuur. Het album is omhuld in mysterie en zit vol met verrassingen. (Willem Sloet)

VOLBEAT
God Of Angels Trust

Het negende album van Volbeat is een sterke productie, ondanks de snelle opname en het vertrek van gitarist Rob

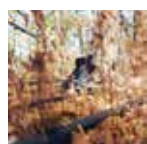
Caggiano. Of het heeft juist voor die sterke productie gezorgd, in ieder geval heeft het geleid tot een soort non-sense geluid. De sound heeft wat weg van Metallica's Death Magnetic, maar met sterkere melodieën en betere zang. Het is echt vakmanschap van deze band, vooral ook te merken aan de soms interessante twists in ritmes en feels. Ze houden je scherp! (Willem Sloet)

MORGAN WALLEN 🍷
I'm The Problem
(Mercury Records)

Country is terug van nooit helemaal weggeweest. Iedere grote popartiest lijkt ermee te flirten of zelfs volledig in op te gaan. Maar de echte country, inclusief snauwend Southern

accent en gitaren die huilen als een stel wolven bij volle maan, kunnen slechts een paar goed maken. Morgan Wallen doet dat met het grootste succes – geen enkele artiest in het genre wordt zoveel beluisterd. Zijn vermogen om de simpelste problematiek van de gewone man om te schrijven tot catchy volksliederen is ongeëvenaard. Dat betekent songs vol flessen whisky, kauwtabak, oude Chevy bakken, nachtelijke escapades langs meerdere matrassen en hier en daar een Bijbelse verwijzingen om de onvermijdelijke MAGA-achterban niet per ongeluk af te stoten. Enige kanttekening: Wallens platen hebben last van dezelfde obesitas als een groot deel van zijn publiek. Noem het typisch Amerikaans, maar more is toch echt less in dit geval. Er staan talloze biscuits op I'm The Problem, maar het is wel een beetje zoeken in deze grove gravy van 37 nummers. Ach, als dat het enige is? (Stef Mul)

BILLY WOODS
Golliwog

Eén van de meest intrigerende rappers van de laatste jaren doet begin 2024 weer van zich spreken met Golliwog, een

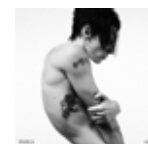
obsuur, verre van lichtvoetig kunststukje met Woods in grootse vorm. Er hangt altijd de nodige mysterie rondom deze New Yorkse rapper. Zijn onderwerpen lopen uiteen van horror tot comedy en van abstracte lyrics tot beschouwende teksten, ja dit is niet een album voor de massa. De fijnproevers die 'out of the box' kunnen en willen denken vinden met Golliwog een doos van Pandora met nieuwe ontdekkingen bij elke luisterbeurt. Fascinerend! (Dirk Monsma)

BRANDEE YOUNGER 🍷
Gadabout Season
(Impulse Records)

Een 'gadabout' is een zwerver, iemand die zorgeloos door het leven gaat, altijd in beweging is. Dit album weerspiegelt dan ook Brandee Youngers

zoektocht naar betekenis en schoonheid te midden van alle uitdagingen van het leven. De harpiste schreef zelf vrijwel alle nummers, in een rustige hut in upstate New York, waar ze de nodige rust vond tijdens een uitdagend jaar. Younger nam het album vervolgens op in haar appartement in Harlem, met bassist-producer Rashaan Carter en drummer Allan Mednard, met een zeer bijzondere toevoeging: de harp die ooit eigendom was van Alice Coltrane. Brandee gaf er haar eigen persoonlijke touch aan en toverde het op dit album om tot een krachtig expressiemiddel. Er zijn spannende samenwerkingen met onder Shabaka op klarinet en fluit, pianiste Courtney Bryan en saxofonist Josh Johnson. Nummers als de titeltrack, "Surrender" en "BBL" benadrukken het eclectische bereik van dit album, waarop spirituele jazz wordt gemengd met experimentele texturen en emotioneel geladen melodieën. (Jos van den Berg)

YUNGBLUD
Idols

Zou Sid Vicious zich omdraaien in zijn graf omdraaien, als hij er lucht van krijgt dat iemand de punkstijl, van de

piekerige haren in de gel tot de pieken om de nek, gebruikt om via TikTok en de grote major labels bakken met geld te verdienen? Of zou hij het kunnen hebben waarden dat met een tomeloze energie een hele jonge generatie mensen wordt geïnspireerd dat je best ruig en prikkelbaar mag doen en zijn? Je kan ook zeggen wat je wil van de Britse YUNGBLUD, maar dat hij door het vuur gaat voor zijn fans is een feit. Zo klom hij een paar jaar terug nog op de auto die hem voor Concerto Amsterdam reed om al zijn fans persoonlijk te ontmoeten! Op Idols refereert hij bovendien nog directer aan zijn 80s en 90s punkidolen uit zijn thuisland, met regelmatig die kenmerkende praterige wauweling. Maar ook wordt er meer geëxperimenteerd, horen we alles van akoestische gitaren tot harmonieuze zang en staan er zelfs hele eposen die alle kanten op vliegen op de plaat. Geef hem een eerlijke kans, Sid! (Stef Mul)

interview

MARIA SOMERVILLE

In het midden van een lange tour door Europa vertelt de Ierse artiest Maria Somerville vanuit een AirBnB in Londen over heimwee naar thuis. Ze staat op het punt om voor het eerst in haar leven te vertrekken naar Amerika om daar shows te spelen, en is al bijna een half jaar niet in Connemara geweest. De plaats waar ze opgroeide, waar alles groen is, de bergen hoog zijn en het water blauwer is dan waar in Ierland dan ook. Bovenal is het een oase van rust waar ze na een korte periode in Dublin naar terugkeerde, om hier te werken aan haar tweede album: Luster. Een ambient popalbum net zo dromerig, mooi en rustgevend als het gebied waar het ontstond.

(Door: Daan van Eck)

Je bent al meer dan een maand aan het touren en je hebt ook nog een maandje te gaan, hoe voel je je te midden van al deze drukte?

‘Ik ben opvallend genoeg een stuk minder moe dan ik van tevoren had verwacht. Vorige week speelde ik mijn laatste show op het Europese vasteland, dat voelt nu ook als een soort afgesloten hoofdstuk. Op naar de andere delen van de wereld! Dat geeft me weer wat energie.’
Mis je thuis?

‘Eerlijk gezegd... Nee, niet echt. Ik voel vooral een euforisch gevoel omdat ik continu shows kan spelen. Het is daarnaast ook gewoon zo druk dat ik niet eens tijd heb om na te denken over thuis. Nee joh. Vandaag is een prachtige dag in het centrum van Londen, vorige week kon ik genieten van de zon in Amsterdam. Ik zou wel gek zijn als ik dan heimwee zou hebben naar Ierland.’

Midden in je tour kwam je eerste album in zes jaar tijd uit. Heb je daar wel bij stil kunnen staan?

‘Nee! Echt heel stom eigenlijk. Elke avond speel ik de liedjes, maar dat ze onderdeel zijn van een geheel dat nu gedeeld is met de wereld, heb ik eigenlijk nog helemaal niet door. Komende week heb ik vijf dagen vrij, voordat ik vertrek naar Amerika. Misschien is het dan tijd om er even bij stil te staan, haha.’

Je album kwam tot stand nadat je terugkeerde naar de regio waar je opgroeide: Connemara. Wat kan je me vertellen over Connemara?

‘Ah, zoveel. Het is een grote opeenvolging van mooie landschappen. Ik woonde zelf dichtbij een heel groot meer, dus al het groen werd afgewisseld met blauw. Er zijn veel bergen, veel stenen muren van vroeger. Het voelt er allemaal heel sereen, min of meer onaangetast door de mens.’

Oscar Wilde roemde de ‘savage beauty’ van het gebied. Wat denk je dat hij daarmee bedoelde?

‘Het is moeilijk uit te leggen. Connemara is heel veelzijdig. Het voelt ook alsof het gebied enorm kan veranderen per seizoen. Van heel sereen naar heel wild. Hoge golven tegen de grenzen van het gebied, lastig begaanbare terreinen. Zoiets, misschien, als je het letterlijk zou nemen. Maar ik denk dat het meer een gevoel is, de energie van Connemara, waar hij op doelde.’

Het is ook de energie van Connemara die ervoor zorgde dat Luster ontstond, toch?

‘Zeker. Ik had net een aantal jaar in Dublin gewoond. Heel druk. Daar maakte ik ook muziek, maar dan veel meer DIY, kleine projectjes met andere artiesten. Tijdens de pandemie keerde ik terug naar Connemara. Ik was toe aan extra rust, plus het is een stuk goedkoper om te

wonen. Ik kon daar in alle rust Luster uitwerken, zonder de dagelijkse stress die ik in Dublin wel voelde.’

Wat maakte Connemara zo’n fijne plek om je album op te nemen?

‘Het voelde alsof de tijd veel langzamer ging en dat heb ik soms even nodig. Ik had naar mijn gevoel alle tijd om mijn ideeën rustig te creëren en uit te werken. Plus, ik heb daar veel vrienden. Olan Monk bijvoorbeeld, een artiest die ook heeft meegewerkt aan het album. En Roísín Berkeley, die de harp speelt. Ik heb fantastische herinneringen aan de eerste zomer daar. Zwemmen, wandelen, omringd zijn door vrienden, en in de tussentijd werken aan Luster. Wat een fijne periode was dat.’
Het dromerige en rustgevende gevoel van Luster, is dat te danken aan de omgeving waar je je in bevond?
‘Ja, enorm. Niet eens per se bewust, maar als je dagen zo rustig zijn gaat de muziek ook automatisch rustiger klinken, denk ik. Als ik de muziek had gemaakt in Dublin had het waarschijnlijk wat heftiger geklonken, haha. En niet eens per se qua sound, maar Connemara had ook

invloed op de teksten en thema’s. Sommige liedjes gaan over natuur, ik maak referenties naar water, dat is allemaal beïnvloed door de omgeving. En het was een gewoonte voor me om met de locals te praten, die gesprekken hebben ook enorme invloed gehad op de manier waarop ik schreef in die periode.’

In hoeverre is het album geworteld in Ierse tradities?

‘Haha, ik zou graag zeggen van wel, maar ik moet daar mee oppassen. De echte

traditionalisten in Ierland zouden me komen opzoeken als ik zou zeggen dat het een traditioneel Iers album is. Dus in die zin, nee. Al heb ik me duidelijk laten inspireren door de omgeving en door Ierse collega’s. Je hoort op Luster ook wel een beetje my bloody valentine, bijvoorbeeld, en ik probeerde op sommige tracks wat anders met mijn stem. Ik was geïnspireerd door Ierse keelzangers. Dus... het veiligere antwoord is: het is meer een liefdesbrief naar Ierland, naar Connemara. Een terugkeer naar mijn favoriete plek in de wereld.’

In de zomer heb je eindelijk weer wat vrije tijd, hoe ga je het spenderen?

‘Uitrusten!!! Het is grappig, want ik zou het momenteel helemaal prima vinden om door te gaan met touren. Ik zit er zo midden in qua energie. Maar het gaat fijn zijn om wat vrije tijd te hebben, inderdaad. Ik ga niet veel spannends doen. Chillen en proberen wat nieuwe muziek te schrijven, misschien. Oh, en bovenal moet ik even gaan beseffen dat Luster daadwerkelijk uit is nu.’

De echte traditionalisten in Ierland zouden me komen opzoeken als ik zou zeggen dat het een traditioneel Iers album is.

WET LEG Moisturizer (Domino)

LP, LP Coloured, CD

Toen Wet Leg in 2022 hun eerste gelijknamige album uitbracht was de indiewereld op slag verliefd. De twee vriendinnen Rian Teasdale en Hester Chamber sleepten gelijk twee Grammy's binnen en speelden alle festivals plat. Dit dynamische duo maakte muziek weer LEUK. Met lieve quirky stemmen zongen ze foute flirty teksten onder begeleiding van vrolijke gitaardeuntjes. Voor het nieuwe album Moisturizer zijn de prairierokken ingeruild voor boxershorts en de gevlochten haren gebleekt en roze geverfd. Teasdale richt zich bij de eerste optredens alleen nog maar op zang terwijl Chamber juist geen microfoon meer nodig heeft. De gitaar is haar stem geworden. Teksten als 'I can say I love you, just by looking in your eyes' vliegen je om de oren. Toch heeft die verliefdheid heeft er gelukkig niet voor gezorgd dat de muziek van Wet Leg zoetsappig is geworden. Sterker nog: het geluid is alleen maar steviger (afgezien van een paar lievere liedjes als 11:21 en Don't Speak). Openingstrack CPR start met strakke drum, diepe bas en Teasdale besluit haar nummers lager in te zetten dan we van haar gewend zijn. Ook op hun nieuwe album blijven de dames opdringerige mannen nog belachelijk maken. Het verschil met hun debuut? Waar ze dat toen deden met een glimlach, wordt ongewenste aandacht nu boos weggeslagen. (Liz Bosman)

De krenten uit de pop

MAREN MORRIS **Dreamsicle**

Ik heb de afgelopen jaren een ongelooflijk zwak voor countrypop en dan bij voorkeur countrypop met meer country dan pop. Maren Morris kiest op haar nieuwe album vaak voor meer pop dan country, maar **DREAMSICLE** is absoluut een countrypop album. Het is een album dat is voorzien van een blinkende productie en dat bol staat van de invloeden. Het is het soort countrypop waar ik niet altijd gek op ben, maar Maren Morris overtuigt op haar nieuwe album met geweldige en zeer aanstekelijke songs, met een fris en eigentijds geluid en natuurlijk met haar uitstekende stem.

LUCIUS **Lucius**

Met Wildewoman leverde de Amerikaanse band Lucius in 2013 een in alle opzichten fascinerend album af. Het album prikkelde uitvoerig de fantasie, maar betoverde met de prachtig bij elkaar kleurende stemmen van Holly Laessig en Jess Wolfe, die nieuwe dimensies toevoegden aan het begrip harmonieën. Op het deze week verschenen titelloze nieuwe album slaat Lucius in muzikaal opzicht weer interessantere wegen in, waardoor het onaantastbare Wildewoman weer binnen bereik komt. Dat de zang ook op het nieuwe album weer van een torenhoog niveau is zal inmiddels niemand meer verbazen.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

MEI SEMONES **Animaru**

Op basis van de omschrijving (blend of sophisticated indie pop with jazz, bossa nova, and mathrock) kon ik me geen voorstelling maken van de muziek van Mei Semones, maar **Animaru** blijkt direct een interessant album. Het is een album dat loom en lichtvoetig kan klinken, maar het is ook een album dat complex en voorzichtig tegendraads is. Mei Semones verwerkt op haar debuutalbum uiteenlopende invloeden en het zijn invloeden die niet vaak worden gecombineerd. Hetzelfde geldt voor de combinatie van de Engelse en de Japanse taal, die **Animaru** nog wat eigenzinniger maakt.

INTERVIEW

MIN TAKA

Tussen twee werelden in, zowel geografisch als muzikaal: dat is waar de muziek van Min Taka – artiestennaam van de Turkse Yasemin – zich begeeft. Opgroeien in Istanbul, studeren in Rotterdam, schrijven in het Turks én het Engels, met invloeden die reiken van indiepop tot drum-'n-bass. Als Min Taka maakt ze muziek die zich moeilijk in één genre laat vatten – en juist daarin schuilt haar kracht. Haar nieuwste EP I Think We Should Just Move In Together, de eerste op vinyl, is een galavoorstelling van haar multi-talent. De recensie lees je elders in dit nummer; maar we gingen ook met Yasemin in gesprek.

(Door: Stef Mul)

"Ik ben opgegroeid in Istanbul," vertelt Yasemin, "en ben daar ook met dit project begonnen. In 2021 bracht ik mijn eerste nummers uit, toen nog volledig in het Turks." De kiem van het project werd echter gelegd in Nederland, waar ze voor de coronapandemie aan haar studie aan Codarts in Rotterdam begon. Toen de pandemie uitbrak, vertrok ze tijdelijk terug naar Istanbul, waar ze de tijd vond om haar soloproject te starten. Na twee jaar keerde ze terug naar Rotterdam om haar studie af te ronden, een stap die in eerste instantie meer noodzaak was dan keuze. "Mijn ouders zeiden: 'Ga alsjeblieft je studie afmaken.' Teruggaan voelde als weer helemaal opnieuw beginnen – in Istanbul had ik al een netwerk opgebouwd, een klein publiek. Maar nu ben ik blij dat ik gebleven ben. Economisch is het in Turkije op dit moment heel moeilijk, en hier in Nederland kan ik mijn carrière beter opbouwen." Tussen talen en scenes

De terugkeer naar Nederland bracht ook een taalverschuiving in haar muziek teweeg. "Mijn eerste optredens hier waren nog volledig in het Turks. Dat vond ik spannend, want ik dacht: begrijpen mensen me wel? Maar het bleek juist bevrijdend. Muziek is echt een universele taal, hoe cliché dat ook klinkt." Door haar omgeving, studie en publiek begon ze ook meer in het Engels te schrijven – al betekent dat zeker niet dat het Turks verdwijnt. "De EP die ik nu uitbreng is volledig in het Engels, maar ik wil blijven wisselen. Er is ook hier veel waardering voor mijn Turkse werk." Ook op het podium blijkt taal geen barrière. "Mijn muziek is tekstgericht, dus ik dacht eerst: misschien gaat er te veel verloren. Maar het publiek voelt het

evengoed aan. Mijn stijl is ook niet traditionele, folky Turkse muziek – het zit meer in indie, pop en grunge. Dat begrijpen mensen, ongeacht de taal.”

Van Istanbul naar Nederland: verschillende muziekscenes

De muziekscene in Istanbul verschilt duidelijk van die in Nederland. “In Istanbul speelde ik ook in andere bands en was ik echt onderdeel van de indiepopscene. De muziekindustrie is daar gigantisch – vooral de mainstream pop- en folksector – maar tegelijkertijd is er een groeiende undergroundscene, van elektronische muziek tot alternatieve indie.” Toch wordt het middenkader steeds kleiner. “De kloof tussen de mainstream en de underground wordt groter, wat het moeilijk maakt voor artiesten om door te groeien.” In Nederland ervaart ze het als overzichtelijker. “Het is een kleiner land, maar daardoor zijn er duidelijke stappen. Je begint met kleine optredens, dan bijvoorbeeld Popronde – dat was voor mij een geweldige introductie in de Nederlandse scene. Die structuur geeft houvast.”

Een muzikale mengvorm

Min Taka is moeilijk in een hokje te plaatsen – iets wat ze zelf omarmt. “Toen ik begon, wist ik niet precies wat mijn genre was. Elk nummer is als een mini-soundtrack; ik zie het voor me als een filmscène.” Die cinematografische benadering maakt dat haar nummers qua sfeer en stijl kunnen verschillen, maar altijd verbonden blijven door haar stem en visie. “Ik heb een achtergrond in jazz, heb musical gedaan, schreef singer-songwriteliëdjes, en raakte geïnspireerd door elektronische muziek. Alles waar ik van hou, neem ik mee. Het risico is dat het een soort soep wordt, maar live voelt het altijd als een geheel. De essentie ben ik, dat houdt alles bij elkaar.” Voor haar nieuwe EP werkte ze nauw samen met bandleiden Rotem (synths) en Aspasia (bas). “We hebben meer analoge instrumenten gebruikt: akoestische gitaren, live drums, vervormde gitaren. Dat had ik eerder nog niet gedaan. De productie is minder bedroom pop en meer ‘band’-achtig, maar we namen nog steeds bijna alles thuis op – behalve de drums, die zijn in een studio opgenomen.”

De geboorte van Min Taka

De artiestennaam Min Taka verwijst naar het verhaal van verdwenen, mythische planeet, een plek met een bevolking die zich ontheemd weet en nu een tweede bestaan leven op onze aardbol. Een bewuste keuze? “Eigenlijk kwam het toevallig op mijn pad. Ik zat tussen mijn twee landen in, wist niet goed waar ik hoorde, en Mintaka voelde als een passend symbool voor dat ontheemde gevoel.” Hoewel het idee van Min Taka spiritueel klinkt, blijft Yasemin nuchter. “Ik zag online

video's zoals ‘Hoe weet je of je Mintakaans bent?’ – daar wil ik ver van blijven. Maar als concept is het een speeltuin voor mijn visuals en verhalen. Misschien dat ik er ooit een conceptalbum van maak, maar dan wel op mijn manier.”

Fantasie versus realiteit

Waar haar vroege werk vooral introspectief was, verlegt Min Taka zich dan ook steeds meer naar verhalende en fantasierijke liedjes. “Ik was op een gegeven moment wel klaar met mijn eigen innerlijke wereld. Nu verzin ik ook dingen – het blijft wel over mij gaan, maar ik gebruik fictieve situaties.” Zo speelt het nummer Pyramid met spirituele thema's en zelfspot. “Het begon als een spiritueel nummer, maar werd uiteindelijk ook een kritiek op het hele ‘ik ben zo helend en spiritueel’-idee. In de videoclip verkoop ik een soort pyramidespel, een knipoog naar hoe mensen zichzelf verliezen in die wereld. Ik maak mezelf daar ook onderdeel van – ik ben er zelf ooit in meegegaan.”

Van perfectionisme tot protest

Op een andere track kaart ze uitstelgedrag en perfectionisme aan. “Elke keer als ik iets nieuws wil doen, wil ik er meteen goed in zijn. Als dat niet lukt, haak ik af. Dat perfectionisme zit me soms in de weg, en daar gaat het nummer over. Maar ook: het hoeft niet allemaal zwaar te zijn. Deze EP laat ik de zwaarte wat los, ik wil ook plezier maken.” Dat betekent niet dat Min Taka zich afsluit voor de realiteit. Integendeel. “Wat er nu in Turkije gebeurt, raakt me diep. Mijn familie woont daar. Het is moeilijk om ver weg te zijn terwijl er zoveel

gaande is – protesten, economische onrust. Tijdens shows probeer ik erover te praten, bewustzijn te creëren. Ook al zitten mensen er niet altijd op te wachten, ik wil mijn stem gebruiken.” Ze schreef eerder al een protestsong in het Turks en probeert met elk optreden haar platform in te zetten. “Vanuit hier is dat het minste wat ik kan doen.”

Wat zit er na een jaar vol hoogtepunten aan te komen voor Min Taka?

“We spelen twee headliner shows: op 27 juni in Paradiso en op 5 juli in B11, Rotterdam. Paradiso is echt een mijlpaal.” En daarna? “De zomer zit vol shows. Daarna wil ik naar het buitenland – terug naar Istanbul en Ankara, hopelijk ook naar het Verenigd Koninkrijk. Veel van mijn invloeden komen uit de UK, dus ik ben benieuwd hoe het publiek daar reageert. Ondertussen werk ik aan nieuw materiaal, maar ik laat het rustig op me afkomen.” En Yasemin zelf? “Ik wil muziek blijven maken, maar ook mezelf herontdekken als mens. Muziek is geweldig, maar als het je werk wordt, slokt het alles op. Dus ik hoop ook tijd te vinden voor andere dingen. Maar helemaal loslaten zal ik het nooit – daarvoor is het veel te leuk.”

***Ik zat tussen
mijn twee landen in,
wist niet goed
waar ik hoorde.***

LITTLE SIMZ

Lotus

(*Little Simz*)

LP, LP Coloured, CD

'I'm lucky that I got out now, it's a shame I really feel sorry for your wife ... This person I've known my whole life, coming like a devil in disguise.' Oh man, wat klinkt Little Simz vol vuur op de eerste track van Lotus. De energieke hiphoptrack Thief is gericht naar Sault-producer Inflo. Ooit een van de beste vrienden van Little Simz, hij produceerde zelfs al haar eerdere albums, maar nu liggen ze in de clinch. Inflo is haar een miljoen euro schuldig. En een rechtszaak is niet genoeg. Het voelt alsof Little Simz de frustratie en woede eruit moet rappen op haar zesde studioalbum. Op de

opvallend funky en dansbare tweede track Flood, met gastbijdragen van Obongjaya en Moonchild Sanelly, wordt de koers van het album nog duidelijker. Emoties in overvloed, Little Simz neemt ons mee op haar reis die ze heeft afgelegd. Waar ze op voorganger No, Thank You met een wijde kijk systematische problemen in de muziekindustrie beschreef, is Lotus misschien wel het meest persoonlijke en directe werk uit haar carrière. Over desillusie, verlies, angst, pijn. Hoe ze concepten als vriendschap en liefde moest heroverwegen na het verliezen van haar beste vriend. Hoe ze niet langer wist hoe ze muziek moest maken. Maar die albumtitel is weloverwogen: een lotus is een bloem die gedijt in 'muddy waters', in moeilijke tijden. Samen met een heel leger aan vrienden, die toevallig ook nog eens enorm talentvolle muzikanten zijn (o.a. Michael Kiwanuka, Sampha, Yussef Dayes), wint Little Simz op Lotus haar zelfvertrouwen weer terug en opent ze de deuren richting een nog rijkere sonische wereld. (Daan van Eck)

**Billie Eilish – Ziggo Dome,
Amsterdam, 4, 5 en 7 mei 2025**

Billie Eilish stond op 4, 5 en 7 mei in de Amsterdamse Ziggo Dome en had de zaal waarschijnlijk moeiteloos nog een aantal keren kunnen vullen. Alle aandacht voor de nog altijd pas 23 jaar oude muzikante is volkomen terecht, want Billie Eilish behoort bij het beste dat de popmuziek momenteel te bieden heeft. Ook in de Ziggo Dome maakte ze weer een verpletterende indruk. Dat begon al bij de spectaculaire start op het in het midden van de zaal opgestelde podium, waarna een lange versie van CHIHIRO, een van de prijsnummers van haar laatste album volgde. Billie Eilish schotelde het razend enthousiaste publiek vervolgens een nagenoeg perfecte show van 1 uur en 45 minuten voor. Het podium was spectaculair, de band speelde fantastisch en Billie Eilish imponeerde als zangeres. Het was een show zonder prietpraat en zonder toegift, maar het was ook een show met louter hoogtepunten, waarop een fraaie dwarsdoorsnede van haar drie albums en covers van Guess van Charli XCX en, verrassend, Creep van Radiohead voorbij kwamen. Van verstilde ballads tot allesverzengende beats of een scheurende gitaarsolo, Billie Eilish beheerst het hele spectrum van de indiepop van het moment en tekende voor drie van de betere concerten in 2025. (Erwin Zijleman)

**Supersister – P60,
Amstelveen, vrijdag 18 april 2025**

Première avond van Supersister 's clubtour n.a.v. het uitkomen van hun nieuwe album "Nancy Never Knew" en ik zeg het hier maar gelijk; het was ronduit verrassend en goed. Supersister schreef vanaf eind jaren '60 popgeschiedenis met hun innovatieve en progressieve rock, of was het pop? Het was duidelijk iets anders en zij oogsten veel roem, applaus en internationale waardering. Inmiddels 55 jaar later is de band 'gereduceerd' tot een trio (Léon Klaasse drums, Rinus Gerritsen bas en SuperMister Robert Jan Stips toetsen, noch immer een band van importantie met een heerlijk verfrissende kijk op muziek. Het is tevens de dag dat de vinylversie het licht ziet waarvan een aantal tracks door de set heen worden gepresenteerd en live een verrassend sterke uitvoering krijgen. Met name het tweeluik Out of the Darkness, Into the Moving Light die Stips als "hoogmis" aankondigt krijgt een wervelende (in vergelijking met het album) uitvoering die meandert van een psychedelisch kijkje terug van 'Vroegâh' naar 'n frisse sprankelende duik in het nu. Fris want het klinkt allemaal heerlijk zuiver en mooi en avontuurlijk. De drie ras muzikanten zijn duidelijk op elkaar ingespeeld maar evenzogoed ook aan elkaar gewaagd. Zelfs de bas en drumsolo's passen perfect in het geheel. Het tekent het professionalisme van de groepsleden om op deze originele wijze de muziek live, eh beter gezegd, levend voor het voetlicht te brengen. Wat een verademing. Het is pertinent geen nostalgische trip, natuurlijk krijgen de hits aandacht maar in z'n geheel is het muziek die met beide benen in het hier&nu staat. In het spel van SuperMister Stips hoor je hele flarden inspiratie uit de muziekgeschiedenis de revue passeren en ook ongekend goed hoe hij sferisch varieert in tempi, stijl en intonatie. Ongelofelijk. Stips' anekdotes tussendoor zijn al even verfrissend en komisch. Dat was met recht 'n Goede vrijdag avond. Grasnepolsky, Guess Who, Transition, Rewire, Moers Festival, durf het aan en sla uw slag (Paul Maas)

**Heather Nova – Stevenskerk,
Nijmegen, vrijdag 28 maart 2025**

De prachtige gewelven en pilaren van de Stevenskerk versterken de hemelse sfeer die Heather Nova met haar engelachtige stem schept. Ze heeft vaker opgetreden in deze Nijmeegse kerk en noemt het een eer hier weer te mogen staan. Haar bezoekers komen uit het hele land van Winschoten tot Den Bosch. De 57-jarige zangeres die geboren is in Bermuda (overzees gebied behorend bij Groot-Brittannië) begon haar muzikale carrière in de jaren negentig. Ze brak door in 1994 met het plaat Oyster. Ze scoorde bijvoorbeeld een hit met Maybe An Angel. Onlangs bracht ze een nieuw album uit dat Breath And Air heet. Het is een heel persoonlijk album geworden. "Bij het ouder worden ga je terugkijken op je leven en wat je gevormd heeft." Heather Nova bracht het leeuwendeel van haar jeugd door op een door haar vader gebouwde zeilboot waarmee ze in het Caribische gebied en op de Atlantische oceaan voeren. Muziek maken was een dagelijkse bezigheid. In veel liederen van Heather Nova zitten verwijzingen naar het leven op het water zoals in haar grote hit Island uit de jaren negentig. Dit nummer brengt ze op zo'n theatrale wijze dat het applaus na afloop minutenlang doorgaat. Ze had die sfeer niet zo treffend neer kunnen zetten zonder Midori Jaeger die met haar celloklanken de kerk vult. In veel liederen is haar bijdrage heel bepalend voor de sfeer. Ze heeft ook een prachtige stem die goed past bij die van Heather Nova. Ze delen al jaren het podium. Soms neemt Midori plaats achter de toetsen. Evenals Heather Nova is ze een multi-instrumentalist. (Rosanne de Boer)

Max Hell

Met zo'n achternaam ben je voorbestemd om muziek te maken in de duivelse regionen van de muziek, zou je zeggen. Maar Max Hell voedt zich niet met de gillende zielen van mensen die onheus hebben geleefd. Max vreet zich vol met de saaiheid van het mondaine leven en poept er groezelige gitaarrock door uit. De ondraaglijke verveling van het bestaan, zoals hij het zelf met enig literair bewustzijn noemt. Met geestige observaties verpakt in stuk voor stuk prettig behapbare melodielijnen, maakt hij heerlijke indie gedragen door zijn bevreemdende stem. En met rare geluidjes, zoals hij zelf waarschijnlijk zou zeggen. Op zijn vinyldebuut *The Big Bore* heeft hij de rammelrock in alle aardigheid maar toch wel afgemixt. Het zou je toch maar gebeuren dat je daarmee ineens de stiekeme, Nederlandse indiehit van het jaar aflevert?

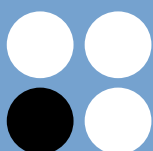
StipsGoulding

Haags rockicoon Robert Jan Stips (*The Nits*, *Transister*, paar jaartjes *Golden Earring* en nog zoveel meer) en topzangeres in spé Jane Goulding vormen samen de kakelverse Nederpop act die je moet hebben gecheckt in 2025. Met de waanzinnige terugkeer van *Supersister* dit jaar, inclusief geweldige liveshows (zie elders dit nummer), etaleert Stips andermaal dat leeftijd slechts een getal is. Als hij zich over je ontfermt, zit het goed. Dat moet Goulding hebben gevoeld, die Stips op zijn beurt weet te raken in zijn muzikale hart. Zelden lukte het hem zo op intuïtie te werken. Het leverde al drie geweldige singles op, vol jazzy klanken, etherische synths à la Stips en de hoopvolle teksten van Goulding. Een langspeler kan en mag niet uitblijven...

Unfinished Business

Antwerps jazzcollectief *Unfinished Business* means business! Met een tomeloze energie wervelen ze langs concertzalen en speakeasy's om hun flitsende jazzfunk tentoon te stellen. Ze durven te rocken, te bluesen en te boppen. We moeten meteen denken aan Donald Byrd's toppers uit de jaren 70, maar ook aan Jimmy Smiths en Johnny 'Hammond' Smiths souljazz. Zoals het een jazzband betaamt, dien je ze eigenlijk live mee te maken. Dat kan regelmatig in het legendarische De Muze, te Antwerpen. Maar gelukkig ook steeds vaker over de landsgrenzen. Lukt het je ze alsnog niet te zien? Dan is daar gelukkig eindelijk een plaat. *Open For Business* is een dwarsdoorsnede van wat de band kan. Maar, en dat drukken we jullie echt op het hart: ga ze live ervaren!

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2000.

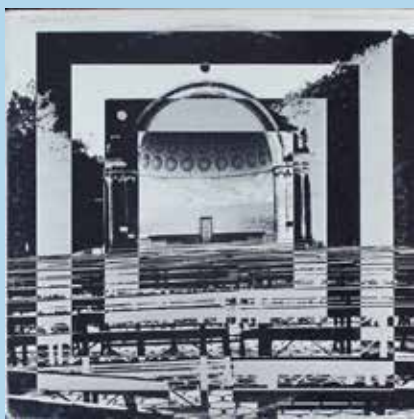
GHOSTFACE KILLAH Supreme Clientele

Denk je Wu-Tang Clan, dan denk je natuurlijk aan hun legendarische debuut als hiphopcollectief. Maar wellicht ook aan het destijds baanbrekende meerjarenplan dat RZA had opgetekend voor ieder individueel lid.

Iedereen zou zijn eigen plaat krijgen op zijn eigen moment met dezelfde kwaliteitsnorm. Het werden ook stuk voor stuk meesterwerken op zichzelf en daarom worden de solodebuten van de verschillende leden vaak in een adem genoemd met Enter The Wu-Tang (36th Chambers). Maar vraag het menig hiphop head en ze zullen erkennen dat Supreme Clientele uit 2000, Ghost stiekem het creatieve meesterwerk in alle Wu-Tang uitingen is. Ghostface was op de top van zijn kunnen en brak met alle beperkingen van het genre als het gaat om tekstuele vorm. Zijn stream-of-consciousness manier van rappen, waarbij het soms lijkt alsof hij zoveel mogelijk rijmende woorden achter elkaar plaatst, gaat zo vlot, dat het soms haast onzinnig lijkt. Maar daar zit de bril, want hij opent fantasievolle werelden waar anderen niet bij kunnen. De beats zijn bovendien allemaal top notch, ondanks dat sample restricties de hiphop al lang en breed in hun greep hadden. Niet voor niks is dit de plaat waar Griselda-genie WestsideGunn openlijk naar refereert: dit is de te kloppen plaat voor iedereen die hiphop maakt.

Vergeeten meesterwerken

In de serie vergeeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

TOMMY JAMES AND THE SHONDELLS Cellophane Symphony (1969)

Ach ja, The Sixties. The Beatles, Dylan, The Byrds, Moby Grape, de lijst met geweldige muziek lijkt eindeloos. En toch zijn we altijd weer in staat om één van de meest interessante bands te vergeten. Natuurlijk, Moby Grape en Crimson And Clover staan op elke hitverzamelaar, maar beluister een willekeurige LP van Tommy James And The Shondells en u staat versteld. En waarschijnlijk nog wel het meeste van Cellophane Symphony, een psychedelisch meesterwerk wat opent met het 9 minuten durende titelnummer, wat qua psychedelica zich kan meten met alles van de Jefferson Airplane en de Grateful Dead, maar nergens vervelend wordt en in essentie nog steeds gewoon een perfecte popsong is zoals Tommy James die aan de lopende

band maakte. Het fenomenale Changes is niet het gelijknamige nummer van Moby Grape, maar doet niet onder aan wat die band maakte. Commercieel bleken de mannen allang over hun hoogtepunt maakte, toch bleef bleef James wonderbaarlijk genoeg tot diep in de jaren zeventig werkelijk uitstekende albums maken, hoewel hijzelf altijd een vreemd soort genoegdoening haalde uit het feit dat hij totaal ondergewaardeerd bleef. Wat hem dan wel weer een ereplek in deze rubriek heeft bezorgd. (Jurgen Vreugdenhil)

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten ridders worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

SEXAGISMA

From The Batcave 1981-1985

(Cleopatra Records)

Een plaat belangrijk om twee redenen. Allereerst is het een eerbetoon aan een mythische plek in het keiharde Thatcheriaanse Londen van de jaren 80. In die jaren was Batcave in Londen het kloppende hart van een opkomende antithese die glam, punk en gothic rock samenbracht, op een moment dat deze tegencultuur het hardst nodig was. Daarnaast hebben we eindelijk de beschikking over een volwaardige Sexagisma plaat, uitgebracht door Cleopatra Records. Dit clubje buitenbeentjes waren een van de meest sprekende en invloedrijke bands uit deze scene en vaste hosts van een avondje Batcave. Temidden van deze broedplaats van een nieuwe, uiterst esthetische beweging, speelden de flamboyante lui van Sexagisma en hun over-the-top optredens een cruciale rol in wat we nu kennen als gothic en glam. Op From The Batcave 1981-1985 horen we demo's en liveopnames – het enige dat lijkt te zijn overgeleverd van deze enigma's. Daartussen zitten hun te gekke versies van Bowie en The Sweet. Een historisch document dat zowel een iconische plek tot leven brengt, als een super belangrijke band eindelijk weer het podium geeft dat het verdient. Verplichte kost voor iedereen die ooit de haren zwart en/of roze verfde, de nagels in de lak gooide, spikes om de polsen en boos is weggestoven van zijn ouders, het donkere diepste van de nacht opzoekend. (Stef Mul)

BACKSTREET BOYS **Millennium 2.0**

Op de piek van hun succes brachten de Backstreet Boys in 1999 het album Millennium uit. Een plaat die wereldwijd 24 miljoen keer over de toonbank vloog

en meerdere songs rond de millenniumwisseling de internationale hitlijsten bezet hielden. Intussen zijn we 26 jaar verder en brengt de Amerikaanse groep een nieuwe versie van de bestseller uit: Millennium 2.0. Deze luxe heruitgave bevat vijftientig nummers, waaronder alle twaalf geremasterde originelen van het klassieke album, aangevuld met live-opnames, demo's en B-kanten. Daarnaast hebben ze speciaal voor deze release een nieuwe track opgenomen (Hey) en is de hele set voorzien van nieuw artwork. (Stef Ketelaar)

BLUSHING **Blushing**

Blushing uit Austin Texas. De ABBA van dreampop (want band met twee echt)paren). Vorig jaar verscheen hun derde album, Sugarcoat. Nu volgt er een

reissue van hun debuut uit 2019. Beïnvloed door Lush, Cockteau Twins en My Bloody Valentine, klinken ze volgens het bekende dream-pop / shoegaze stramien. Onder de bergen galm hoor je echter ook de echo van iets anders, namelijk power pop. Pakkende liedjes met melodie, meerstemmig gezongen door gitariste Michelle Soto en bassiste Christina Carmona. (Marcel van Vliet)

APOLLO BROWN **Grandeur**

De volgende reissue van deze 'hero on the boards'. Soulvolle producties zijn het absolute handelsmerk van Apollo Brown.

'Grandeur' mag je gerust zijn magnum opus noemen. Een keur aan begenadigde rappers passeren de revue en Brown weet elk van hen van exact de juiste productie te voorzien. Best knap, want de namen lopen bijvoorbeeld uiteen van een introverte Skyzoo tot de testosteron-bommen van M.O.P. Voor de fijnproevers een niet te missen album! (Dirk Monsma)

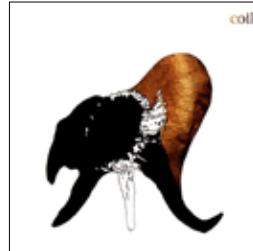

MARIAH CAREY **The Emancipation of Mimi (20th Anniversary Edition)**

Na de miljoenenverkoop van haar albums in de jaren 90 zakte het succes voor Mariah Carey aan het begin van

deze eeuw behoorlijk in. Met The Emancipation Of Mimi wist de Amerikaanse diva zichzelf in 2005 gelukkig weer op de kaart te zetten. Het 20-jarig jubileum van het album viert Carey met twee nieuwe edities. De 5LP-editie is daarvan de meest interessantste en

heeft een exclusieve verpakking, inclusief liner notes, handgeschreven brieven en foto's. Drie van de vijf LP's zijn gevuld met remixen en er is ruimte gemaakt voor het niet eerder uitgebrachte nummer When I Feel It. (Stef Ketelaar)

COIL **Black Antlers** **(Dais)**

Black Antlers (2004) behoorde samen met The Ape of Naples (2005) tot de laatste Coil albums die uitkwamen rond het fatale ongeluk van John Balance, de vocalist die samen

met Peter Christopherson het enigmatische industrial-duo vormde. Muzikaal grepen ze deels terug naar hun recentere experimenten met dark ambient, terwijl de grimmige geluidscollages van hun beginjaren weer naar de voorgrond traden. Zo vormt Black Antlers hun beste samenspel tussen synthetische elektronica en organische geluiden, inclusief exotische instrumenten als de marimba. Hoewel The Ape of Naples iets meer licht aan het einde van de tunnel liet doorschemeren, is Black Antlers een gitzwart werk, als voorbode van Johns tragische lot. Op openingsnummer The Gimp (sometimes) zingt en schreeuwt hij bijvoorbeeld over thema's als zelfhaat en -pijniging, voortvloeiend vanuit zijn lange worsteling met alcoholisme. Het maakt van Black Antlers een laatste inkt in een briljante, maar door demonen geplaagde geest. (Laurence Tanamal)

CYPRESS HILL **Black Sunday Live At the** **Royal Albert Hall** **(Mercury Records)**

Samenwerkingen op plaat is niet iets nieuws. Artiest A zingt mee op album van artiest B. Bands die hun nummers in een ander jasje

steken? Metallica deed het eind vorige eeuw nog op S & M; heavy metal meets symfonieorkest. Cypress Hill zal gedacht hebben: 'dit kunnen wij ook' Een deel van het publiek zal nog altijd de onverwoestbare associatie leggen met een immer wiet promotende groep die stampende hiphop brengt. Al eerder werd op eerdere albums de link al met rockmuziek gelegd. En toen was het tijd om Black Sunday onder handen te nemen, met orkest welteverstaan. Het hooggewaardeerde album is een klassieker in zijn genre en dateert alweer uit 1993. Dat de nummers zoveel jaar na dato in zijn geheel live met orkest zijn uitgevoerd is een verrassende keuze. Knaller I Ain't Going Out Like That met strijkers, het is toch anders. De kunst is om te luisteren zonder de verwachting van bonkende bassen. Ook dan blijven

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

'Classic', het is relatief. Jazz op vinyl, met een geschiedenis, daar gaat het om. In deze Mania gaan we op muzikale reis: we boeken een jazz trip en laten time and space even achter ons. Het gaat om oude Japanse opnames van 40, 60 jaar geleden die in fraai artwork heruitgebracht zijn. En daarna om registraties van 5, 7 en 10 jaar geleden, daarmee jonge classics. In jazz kan dat, zolang het vinyl is. Here we go.

RYUKYU RARE GROOVE CROSSOVER **Okinawa Jazz Funk 1964-1984**

Crossover jazz, over the top van Mount Fuji. Mij onbekende, maar uitstekende Japanse jazzmusici durfden het aan om eenvoudige thema's uit hun folksongs uit te spinnen tot de fraaiste grooves die je ooit gehoord hebt. Voeg daarbij Japans perfectionisme in sound engineering: genieten geblazen. Zoals in het zomers, lome Asadoya Yunta (1976), alle details zijn hoorbaar, het 'sleeps' heerlijk. Deze trip begint goed. In Ryukyu No Sora (ook 1976) violen, fraaie trompetsolo en dito blazerssectie die Japans getokkel en funky gitaar begeleiden. Wow!

VARIOUS

We Out Here (repress orange vinyl)

Van Okinawa naar London, 30 tot 50 jaar later. Op de dubbelaar-verzamelaar vertolkt Maisha Inside The Acorn (2018). Fluit, een sprinkelende piano en een drummer die al zijn bekkens laat galmen. Reïncarnatie (Pharoah Sanders), het bestaat in de London jazz scene. Ook funky geluid. Kwartet Nubya Garcia heeft een strakke drummer in Once. Dit hoeft niet eenmalig te zijn. De Britse hoofdstad biedt ook ingetogen, brassy jazz. Kokoroko in Abusey Junction: midden op de kruising swingen muziekstijlen door elkaar. Trompet, percussie in overvloed, damesstemmen. Prachtig hoor.

JEFF PARKER

The New Breed

De trip eindigt in Chicago (2016) met gitarist Jeff Parker via International Anthem Recording Co. Recent en toch classic: hiphop jazz. Wat samplede deze gasten een funky beats! En dan opeens ... rust. Zoals in Executive Life. Hollen, stilstaan, life's a bitch. Maar deze muziek ..., blij dat ik geboekt heb. Hoogtepunt is Jrifited, zoiets als geschift. In de background samples van stemmetjes, gaat dat goed in Parkers hoofd? Jazeker, de laidback sfeer zorgt voor balans, een soort driekwart tempo. Lekker, rare trippy hip hop jazz aan het eind van dit muzikale vinylreisje.

de nummers overeen, maar met een hele andere sfeer. Mooi om te luisteren en te zien (er is ook een blu-ray!) hoe de groep, in een schitterende zaal als de Royal Albert Hall, samen met het befaamde London Symphony Orchestra een legendarisch album een nieuwe invulling geven. Gaat dat horen! (Willem de Man)

RICHARD JANSSEN **Live On 2 Meter Sessions**

Pre-Corona was er geen sprake van 1.5 meter afstand, maar 2 meter sessies.

Het Tiny Desk van de boomers en millennials. Artiesten zoals Foo Fighters en Radiohead ontleedden hun werkwijze, van een kleine studio in Hilversum en tot bij de artiesten thuis, daarmee nieuwe diepte gevend aan hun muziek. Nederlandse toppers mochten natuurlijk niet ontbreken. De 2 meter sessie van Richard Janssen behoort tot de beste van het stel, en daarom is het fijn dat die is uitgekozen voor een fysieke release in de gloednieuwe vinylserie. Hoeveel vraag daarnaar was, bewees de viering van de plaat in Concerto. Spontaan veranderde de set in een 2 Centimeter Sessions, zo druk was het. (Stef Mul)

MEIKO KAJI **Yadokari + Shura No Hana 7"**

Voor Quentin Tarantino liefhebbers moet dit bekend klinken. Niet gek, want Meiko Kaji is the one and only Lady Snowblood, de grote inspiratie voor

zijn Kill Bill dubbele bill. Op deze reissue van haar derde plaat, klinkt de zangeres-actrice ook zoals de samurai western die de films zijn. Dat betekent symfonische, soms psychedelische en altijd cinematografische popliedjes, maar dan in het Japans. Voor de volledigheid heeft reissue label Wewantsounds ook maar een singletje bijgevoegd met daarop de song die ze schreef voor haar meesterwerk op het witte doek, Shurayuki-hime (oftwel Lady Snowblood). Shura No Hana, hier in het wilde westen beter bekend als The Flower Of Carnage, kennen jullie sowieso van Kill Bill Vol. 1! Een must have voor filmfanaten en Japanofielen. (Stef Mul)

MJ LENDERMAN & WEDNESDAY **Guttering**

(Julia)

Vanwege het succes van zijn laatste soloplaat liet alt-countryartiest MJ Lenderman weten niet langer te touren als gitarist van Wednesday. Een aderlating voor deze indierockgroep, die hun grungy liedjes ook altijd een country twang meegeven. Gelukkig zijn ze nog wel samen te horen. Nu verschijnt namelijk de release van de gezamenlijke EP 'Guttering' uit 2021 op vinyl. De lekker wazig geproduceerde langzame lo-fi liedjes maken het iets draaglijker dat we ze nooit meer samen op het podium gaan zien. (Daan van Eck)

MARINA AND THE DIAMONDS

Froot

(Warner Music)

Toen Marina zich nog presenteerde als band, maar stiekem al liet zien volledig op eigen benen te kunnen staan. Met een nieuwe plaat

op komst (PRINCESS OF POWER, tevens uit deze zomer), zien we tot onze tevredenheid dat haar meesterwerk FROOT ook weer in de winkels komt te liggen. Vorige edities zijn onbetaalbaar – en terecht: de plaat is een kantelpunt in een carrière van een geweldig talent dat zich steeds verder wist te bevrijden van restricties. Ze speelde niet langer het popvrouwtje, maar durfde zich echt uit te drukken. Het gaf nieuwe lagen aan haar muziek, een donkerte die daarvoor vakkundig werd weggelaten. Fans van haar meer hitgevoelige poppy geluid werden trouwens ook op hun wenken bediend, want er zijn genoeg door percussie gedreven hitjes om op te swingen. Een hoogtepunt in een carrière, waaraan haar nieuwe werk hopelijk kan gaan tippen. (Stef Mul)

DOORNROOSJE

CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

di 08 jul 2025
Arooj Aftab

JAZZ, KLASSIEK, MINIMALISME

12 t/m 18 jul 2025
Valkhof Festival

Altin Gün + Getdown Services + Slift + Night Tapes & meer

do 14 aug 2025
Karate

SLOWCORE, POST ROCK

vr 19 sep 2025
Preoccupations

POST PUNK

wo 08 okt 2025
Bombino

ROCK, BLUES, DESERT BLUES

za 25 okt 2025
Alcest

BLACK METAL, SHOEGAZE, POST ROCK

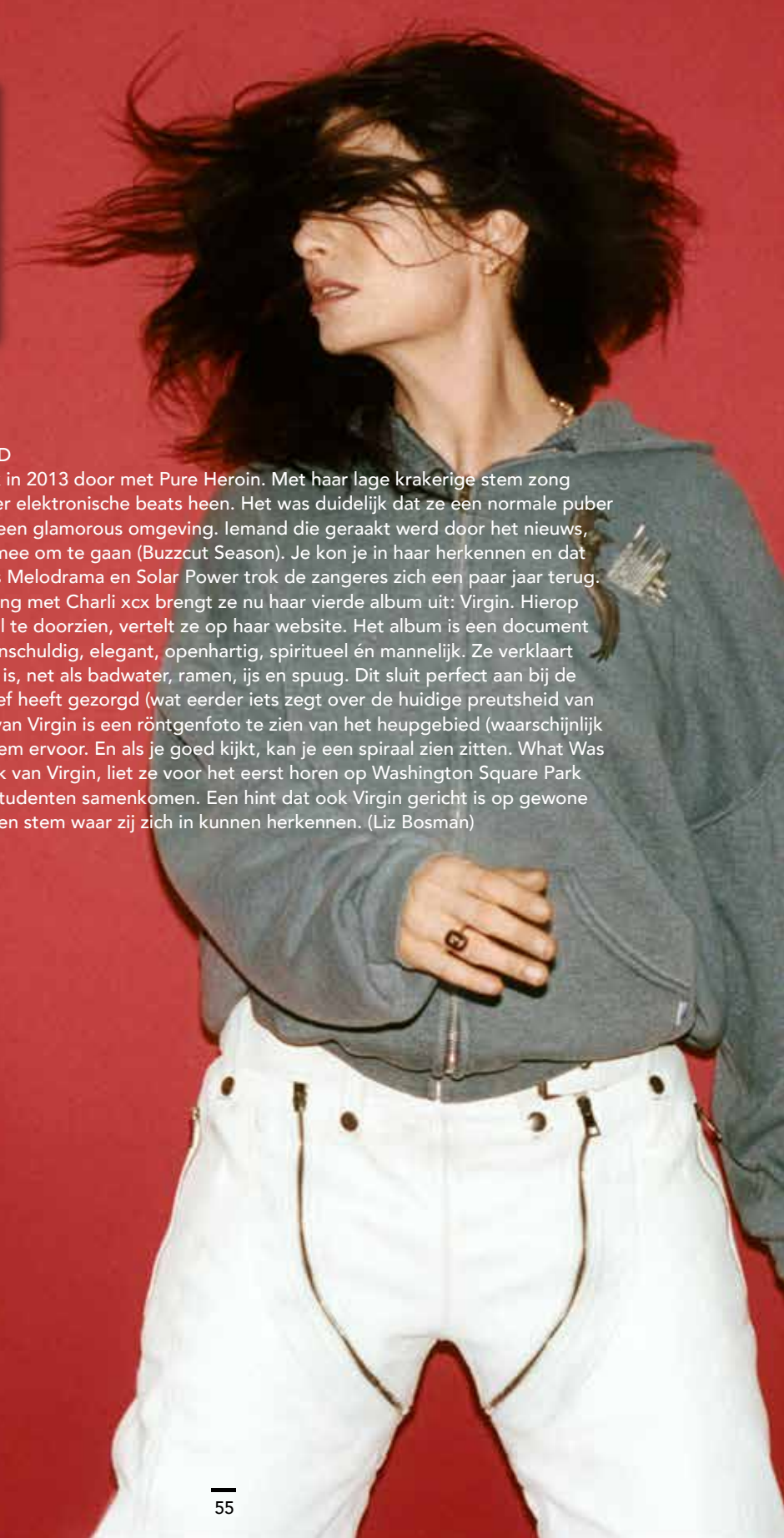
LORDE

Virgin

(Universal)

LP, LP Exclusive, LP Coloured, CD

De Nieuw-Zeelandse Lorde brak in 2013 door met *Pure Heroine*. Met haar lage krakerige stem zong Lorde rauwe eerlijke teksten over elektronische beats heen. Het was duidelijk dat ze een normale puber was die niet was opgegroeid in een glamorous omgeving. Iemand die geraakt werd door het nieuws, maar ook niet goed wist hoe ermee om te gaan (*Buzzcut Season*). Je kon je in haar herkennen en dat was haar kracht. Na haar albums *Melodrama* en *Solar Power* trok de zangeres zich een paar jaar terug. Na haar succesvolle samenwerking met Charli xcx brengt ze nu haar vierde album uit: *Virgin*. Hierop probeert Lorde zichzelf helemaal te doorzien, vertelt ze op haar website. Het album is een document van haar vrouwelijkheid: rauw, onschuldig, elegant, openhartig, spiritueel én mannelijk. Ze verklaart zelf dat ze helemaal transparant is, net als badwater, ramen, ijs en spuug. Dit sluit perfect aan bij de albumcover die ook al voor ophef heeft gezorgd (wat eerder iets zegt over de huidige preutsheid van de maatschappij). Op de cover van *Virgin* is een röntgenfoto te zien van het heupgebied (waarschijnlijk die van Lorde) met een rits en riem ervoor. En als je goed kijkt, kan je een spiraal zien zitten. *What Was That*, de eerst uitgebrachte track van *Virgin*, liet ze voor het eerst horen op Washington Square Park in New York. De plek waar alle studenten samenkomen. Een hint dat ook *Virgin* gericht is op gewone jongeren die op zoek zijn naar een stem waar zij zich in kunnen herkennen. (Liz Bosman)

hip hop history

deel 13

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

EEN SPECIALE ODE AAN DE 90S BOOMBAP MET NIEMAND MINDER DAN BIG2!

De zomer kwam vroeg dit jaar. Dat betekent dat inbellen voor interviews deels buiten gebeurt. Ik, lopend door de straten van Amsterdam met twee telefoons in mijn hand – de ene om de ander mee op te nemen. Twan van Steenhoven, ofwel Big2, in het park achter zijn huis in Heiloo, terwijl hij kwade ganzen die hun nestje beschermen ontwijkt. Het was datzelfde dorp, waar in de jaren 90, al skateboardend, een diepe liefde voor hiphop ontstond. Op zijn nieuwste plaat Hard Hout zoekt hij deze jeugdherinneringen weer op. Daarom vroegen wij hem ons mee te nemen in zijn visie op het genre dat we ieder nummer liefdevol behandelen in deze rubriek.

“Mijn eerste aanraking met hiphop kwam via de 411 skatevideo’s. Mijn broer en ik waren er helemaal door gegrepen – we keken die banden eindeloos terug. Op die video’s stond dan een nummer van Mobb Deep, Cradle to the Grave van The Infamous. Die sound, die sfeer, dat werd gewoon de soundtrack van onze skate-sessies. Overal waar je kwam – skateparken, pleintjes – stond wel iemand hiphop te draaien. Ciphers, te scratchen, al die shit. Het hoorde er gewoon bij. In die tijd had je nog geen internet om muziek op te zoeken. Dus ik ging altijd naar de plaatselijke cd-winkel – urenlang daar hangen, door alle bakken bladeren, luisteren. Ik mocht van mijn ouders op een gegeven moment niet meer al mijn zakgeld aan cd’s uitgeven, haha. Maar ik bleef toch gaan. En het was niet alleen hiphop – ook punk, rock. Soms kocht ik een plaat puur omdat de hoes vet was. Maar hiphop had iets... The Fugees met The Score bijvoorbeeld – dat was huge. Die sound, de energie, dat was gewoon overal toen.”

“Wat hiphop voor mij krachtig maakt, is dat het vaak direct uit het hart komt. Het is niet zoals popmuziek, waar je met vier mensen in een kamer zit om een tekst te schrijven die ‘werkt’ voor de radio of voor tienermeiden. Bij hiphop heb je drie coupletten, vaak vol persoonlijke shit. Je hoort een rapper vaak beginnen met iets algemeen, en dan sluipt er ineens iets echts in – iets dat bijna per ongeluk naar boven komt. Dat zie je bij een 2Pac, bij Eminem. Het is een soort hardop filosoferen. Daardoor voelen mensen zich gehoord. Het is een genre dat een stem geeft aan wie zich eerder ongehoord voelde. Zeker in Amerika, maar ook hier in Nederland. Hiphop is nooit alleen muziek geweest – het is ook kleding, een attitude, een cultuur. Het is een manier geweest voor jongeren om te zeggen: ‘dit is wie ik ben, hier kom ik vandaan’. En voor veel mensen was dat voor het eerst dat hun verhaal ergens verteld werd. Dat was voor ‘wit Amerika’ natuurlijk ook een nachtmerrie – ineens stond die rauwe realiteit in hun woonkamer.”

“Hoe ik het genre nu zie? Ik vind het te gek dat ik nog steeds muziek kan maken binnen hiphop. Het genre is zo veel breder geworden. Vroeger was het gewoon: kick, snare, boom bap. Nu heb je trap, drill, autotune, zang, crossovers met jazz, rock – noem maar op. Als iemand nu zegt: ‘ik maak hiphop’, dan weet je nog steeds niet wat voor muziek dat precies is. Net als bij

EDM. Afrojack is geen Carl Cox, maar het heet allebei dance. Ik snap de puristen wel, mensen zoals Pete Rock die zeggen dat hiphop dood is. Maar eerlijk? Meestal is dat gewoon omdat zij niet meer op de plek staan waar ze ooit stonden. Dat zie ik ook bij mezelf. Vroeger stond ik op met rappers in mijn woonkamer. Nu zijn het mijn kinderen die daar staan. Is hiphop dood? Nee, mijn leven is veranderd.”

“Voor deze plaat [Hard Hout – red.] heb ik expres een album gemaakt voor mijn generatie. Ik weet dat het niet keihard gaat streamen – kinderen gaan hier niet op springen. Maar dat is oké. Het is gemaakt voor mensen die zich hierin herkennen. En hopelijk kopen ze de vinylplaat en het boekje erbij. Het gekke is: die jaren 90-sound – die krijg je bijna niet meer precies terug. Zelfs de producers van toen krijgen het soms niet meer precies zo voor elkaar. Je hoort het verschil. Vroeger ging alles door analoge bakken. Nu gooi je er een plug-in overheen in Ableton en dat hoor je gewoon. Dat is niet per se slechter, maar het is anders. Er zit een kraakje in, een rommeltje, een menselijkheid die je bijna niet kunt simuleren. Dat hoor je bij een track als Shook Ones, weet je wel?”

“No disrespect trouwens: Pete Rock is iemand die het wél nog kan. Maar vaak werkt een rapper als Nas nu met Hit-Boy – en dat is prima hoor – maar ik wil Nas met Pete Rock, met DJ Premier. Het heeft ook met generaties te maken. Ik had het hier met Spacekees over: wij groeiden op met VPRO, Buurman & Buurman, echt ingespeelde muziek op de achtergrond. Nu is alles digitaal, van kindertv tot YouTube. Je sound wordt daardoor anders gevormd.”

“Vijf beste hiphop-platen die niet mogen ontbreken in een rubriek als dit zijn, off the bat:

1. Mobb Deep – The Infamous
2. Nas – Illmatic
3. 2Pac – Greatest Hits (de cd die na zijn dood uitkwam met Changes erop!)
4. Eminem – The Slim Shady LP (de plaat die me leerde dat je ook als witte guy met veel zelfspot ook keiharde hiphop kon maken)
5. Eric B. & Rakim – Paid In Full

SUMMERSTAGE GRONINGEN

DI 1 JUL
**NEIL YOUNG AND
THE CHROME HEARTS**
VERY SPECIAL GUEST: VAN MORRISON

VR 4 JUL
ACDA EN DE MUNNIK
VAN DIK HOUT + HANNAH MAE

ZA 5 JUL
THE TESKEY BROTHERS
DEWOLFF + THE HEAVY HEAVY

WO 9 JUL
STEVE VON TILL

DO 10 JUL
RIVAL SONS

MA 25 AUG
THE WATERBOYS

DO 18 SEP
SONS OF THE EAST

ZA 20 SEP
VICEFEST
MET O.A. PREOCCUPATIONS, ELLIE DIXON
& PARKER FANS

MA 29 SEP
YOUNG GUN SILVER FOX

ZA 4 OKT
GOLDKIMONO

DO 9 OKT
CARI CARI

MA 13 OKT
THE HACKENSAW BOYS

DO 16 OKT
GOODWIN

ZO 26 OKT
YANN TIERSEN

ZA 1 NOV
TAKEROOT
MET O.A. COURTNEY MARIE ANDREWS, FRAZEY FORD
& PATTERSON HOOD

DO 20 NOV
ADRIAN VANDENBERG

DO 27 NOV
ERIC JOHANSON

ZA 20 DEC
MARBLE SOUNDS

WO 25 FEB
AMY MACDONALD

SPOTGRONINGEN.NL

METALLICA Load

(Universal Music)

Wanneer een band een heruitgave van een album lanceert, kan dit interessant zijn. Als deze band dan ook nog eens Metallica heet dan zijn

er al meer oren gespitst. Het album waar het om draait is Load uit 1996. Legendarische voorganger, bijgenaamd 'the black album', was alweer enkele jaren ervoor ingeslagen als een bom. Load zorgde voor een trendbreuk, overigens niet voor het eerst in het oeuvre van de band. Waar Metallica in de jaren tachtig zich als trashmetalband op de kaart zette, gaf het titelloze album uit 1991 al een ander geluid. Opvolger Load kreeg vervolgens ook te maken met een twijfelende kritische ontvangst. Fans van met name het eerste uur vroegen zich vertwijfeld af of dit nog wel hun Metallica was. Op Mama Said gaat het zelfs richting country. Maar het sierde de band om geen herhaling van zetten te doen. Meer rock dan metal, maar Load laat geen ingedutte vedettes horen. Een miljoenenverkoop toonde aan dat het grotendeels door de fans geaccepteerd werd. Als je anno 2025 Load van het begin tot eind afspeelt heeft het de tand des tijds meer dan doorstaan. Nu is er dan de geremasterde versie van het origineel. De uitgebreide deluxe boxsets op zowel lp als cd zijn ook een optie. (Willem de Man)

NITS Ting

(Music On Vinyl)

Een markante heruitgave van de legendarische Nederlands band Nits. De band, die bekend werd van hits als In The Dutch Mountains en J.O.S. Days,

toerde uitgebreid in 1990 en 1991. Daarna besloten ze het minimalistisch aan te pakken, geïnspireerd door een optreden in een radioprogramma waarin ze zich lieten begeleiden door slechts piano en een snaredrum. Henk Hofstede nam geen gitaar mee, Robert Jan Stips liet zijn bibliotheek aan samples en geluiden met rust en Rob Kloet verving zijn drumstel met orkestrale percussie instrumenten. Gastmuzikanten op bas en cello werden ingehuurd. Op enkele nummer waren klanksteinen te horen die een tingelend geluid maakten als ze met mallets werd bespeeld, vandaar de albumtitel Ting. De muziek is rustig en melancholisch maar ook sterke pop nummers komen aan bod, waaronder het vrolijke Soap Bubble Box en de Nits-klassieker Cars And Cars. Mooie gelegenheid om Ting weer eens op de muzikale kaart te zetten! (Luc van Gaans)

THE LIJADU SISTERS

Danger **(Numero Group)**

Als Fela Kuti de vader van de afrobeat is, wie zijn dan de kinderen? Los van zijn 27 vrouwen en 8 biologische kinderen, behoren The Lijadu Sisters absoluut tot de belangrijkste dochters van het genre. De identieke tweeling waren bovendien fakkeldragers van de vrouwen aan het voorfront van de Nigeriaanse muziek. Een unicum, daar ze destijds nog dachten dat "vrouwen geen brein hadden" (Taiwo Lijadu's eigen woorden). Hun talent was echter groot genoeg om zelfs zulke mannelijke vooringenomenheid te overwinnen en het feit dat ze alles bovendien in het Engels zongen, bracht succes tot ver over de eigen landsgrenzen. Met Ginger Baker hadden ze zelfs een beroemd fan! Op Decca's Afrodisia imprint brachten ze maar liefst vier platen uit. Dit ging gepaard met

succesvolle tours door de US, totdat het noodlot toesloeg en Kehinde na een pijnlijke val achterbleef met blijvend letsel. Zoals het ware tweelingen betaamt, gaat de een niet verder zonder ander en bleek dit een abrupt einde aan hun muziekcarrière. Hun platen raakten, samen met hun bijzondere verhaal, in de vergetelheid. Gelukkig mogen we nu eindelijk een eervolle reissue van hun eerste Afrodisia album – en hun beste – verwelkomen. Met heerlijk snerpande gitaartjes, ronkende orgels en organische grooves van multi-instrumentalist Biddy Wright, is dit een heerlijk herkenbaar maar toch exotisch feestje, onmisbaar voor fans van psychedelica en afrobeat! De Lijadu Sisters verdienen de liefde en de erkenning die andere Afrobeat acts al jaren krijgen. (Stef Mul)

INTERVIEW

KATATONIA

Ter ere van lucky album nummer 13 alweer van de Zweedse progressieve deathmetal giganten van Katatonia, gingen we in gesprek met de gloednieuwe gitarist en backing vocalist Sebastian Svalland. Over hun unieke geluid dat al 30 jaar geen gelijke kent, het creatieve proces en inspiraties en natuurlijk het album zelf, Nightmares As Extensions Of The Waking State.

(Door: Menno Valk)

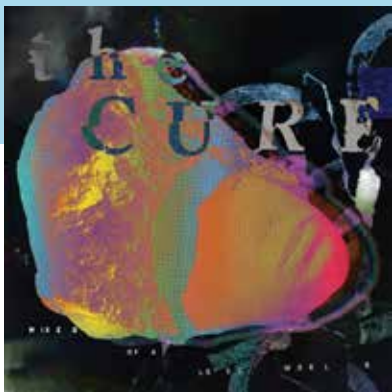
In de meest creatieve fase van de Scandinavische deathmetal scene, richt de jonge Zweedse Jonas Renske in 1991 Katatonia op. De muzikant verkent met zijn band de zware, naargeestige en donkere kant van het doom- en deathmetalspectrum en verrijkt die met zinding en dreiging. De dynamiek van de stuwende songs zet het geheel in een prachtig avondrood en door een blauwzwarte gloed schijnen dikke verlichte bundels hoop en energie. Sinds debuut Dance Of December Souls uit 1993 heerst Katatonia in haar eigen gecreëerde rijk en is de band al meer dan dertig jaar haar eigen weg blijven zoeken en ontdekken. Het nieuwe en alweer veertiende album Nightmares As Extensions Of The Waking State is naast een hele mond vol, weer net zo verrassend als herkenbaar en wonderschoon. De nieuwe gitarist Sebastian Svalland geeft aan dat Katatonia echt het huis is van Jonas Renske. "Jonas heeft de fundering gelegd, het dak waterdicht gemaakt en de elektro-techniek geïnstalleerd. Alle songs ontstaan bij hem, hij bezit het talent, creëert de typische sfeer en combineert de juiste klanken". Voordat Sebastian Svalland bij Katatonia kwam spelen, had hij een mooie staat van dienst opgebouwd bij In Mourning en Letters From The Colony, beiden actief in het extreme metalgenre. Via live ondersteuning bij tours van Pain, Hypocrisy en Lindemann kwam hij bij Katatonia terecht, dat hem vorig jaar definitief inlijfde. "Toen ik bij de band werd gevraagd en officieel lid was van Katatonia, liet Jonas mij al demo's horen met de rudimenten van nieuwe songs en vroeg wat ik ervan vond. De meeste muziek was al geschreven, maar het typeert de persoon Renske dat hij naar je mening vraagt. Daarnaast was het natuurlijk geweldig om de nieuwe muziek in zijn prille vorm te

mogen horen." De definitieve versies van de songs op Nightmares As Extensions Of The Waking State zijn van het eredivisieniveau dat we van Katatonia gewend zijn: warm, hoopvol, zwaar en verlichtend tegelijk, maar vooral een geheel. Op het moment dat je het domein van Katatonia betreedt, raak je betoverd en gehypnotiseerd, nieuwsgierig naar iedere volgende muzikale wending. Er ontstaat een onstilbare trek om de sfeervolle mix van de gitaren, bas, drums, de stem van Renske en de bepalende keyboards op te zuigen en de smaaksensaties te ondergaan. Nightmares... is zo'n album dat je in zijn geheel beluistert. "Tja, muziek is de taal van en voor iedereen" aldus Svalland. "Ik ben een metalhead, maar ook een muzikant die enorm kan genieten van details of van het talent van iemand anders. Mijn medebandleiden in Katatonia hebben me inmiddels diverse geschiedenislessen deathmetal gegeven en daarom ken ik nu ook de band Morbid Angel, maar op een ander moment kan ik enorm genieten van de prachtige arrangementen van een seventiesband als

Earth, Wind & Fire. De opbouw van het nummer Fantasy is werkelijk briljant". Svalland, geboren in Beiroet (Libanon), maar opgegroeid in Dalarna in het midwesten van Zweden, is voorzichtig als ik naar zijn mening vraag over de hedendaagse staat van de wereld. "Tja, ik raak er depressief van en probeer het noodzakelijke belangrijke te scheiden van het opgeklopte gepolariseerde. Maar dat is bijna niet te doen. Tegenwoordig is nieuws overal toegankelijk en is het lastig om dit neutraal te consumeren en je eigen mening te vormen. Er wordt teveel aangegeven wat je moet denken. Ik vind het heel prettig dat ik in een band speel en mensen mag vermaken met muziek die ze ontspanning en energie geeft; een time-out in een wereld waarin je altijd "aan" moet staan en blootstaat aan tegenstellingen, polarisatie, oorlog en machtswellust". Als ik hem eraan herinner dat ongeveer 1000 jaar geleden de Noormannen Europa teisterden, moet hij lachen en riposteert hij soepel: "Dat waren de Denen, niet de Zweden. Wij zijn een vredelievend volk, ha, ha". Serieus vervolgend: "Met

de titel Nightmares As Extensions Of The Waking State duiden we op de ontwikkelingen in de wereld van de afgelopen vijf jaar. Er zijn dingen gebeurd en situaties ontstaan, die we niet voor mogelijk hielden en het ergste is dat ze niet ophouden als we wakker worden. Ik hoop echt dat de mensen elkaar weer gaan vinden. Misschien is ons nieuwe album daartoe een bescheiden, maar mooie aanzet". Tijdens het lopende festivalseizoen speelt Katatonia in België, Duitsland (Graspop Métal Meeting), Turkije, Polen, Roemenië en Italië, in november en december volgt een Europese clubtoer die hen op 14 december naar De Melkweg in Amsterdam voert. "Ik kijk erg uit naar de festivals en nog meer naar de clubtoer. Als muzikant wil je maar een ding en dat is de nieuwe muziek spelen en aan je fans presenteren. Daarnaast spelen we samen met onder andere Evergrey en daar verheug me enorm op". Luister naar het nieuwe Katatonia album en laat je meevoeren naar een plek waar het donker comfortabel voelt, de gloed weldadig warm is en de gitaren en keyboards je laten zweven.

THE CURE
Mixes of a Lost World
(Universal Music)
 3LP, 2LP, 3CD, 2CD

De terugkeer van doomsday punkers The Cure was absoluut een van de hoogtepunten van het afgelopen muziekjaar. Met pijn in het gat waar ons hart zat, kunnen we jammer genoeg vaststellen dat hun grimmige blik op de wereld in 2025 alleen maar weer meer realiteit te zijn geworden. Daarom

is het geen straf om terug te keren naar *Song Of The Lost World*, maar dan met een dark twist en wat fantasy. De vetste elektronische acts van dit moment doen hun plasje over de barre landschappen van The Cure. Master remixer Paul Oakenfield kon natuurlijk niet ontbreken, evenals de bekende beats van Orbital, Trentemøller en Four Tet (wiens versie van *Alone* verrassend hoopvol klinkt) – jongens die je eigenlijk altijd kan uitnodigen voor een remix cd. Verrassender zijn de glitchy beats van Mura Masa, de house invloeden van Sally C en de dreigende industrial van Craven Faults. Het is overigens niet alleen elektronica wat de klok slaat. Postrock giganten Mogwai sluiten het album af in stijl, voorafgegaan door de prachtige Schotse tongval van The Twilight Sad. En ook Chino Moreno (van Deftones, sowieso niet vies van een The Cure cover op zijn tijd) komt even buurten. Geen flauwe geldgraperij, maar een volwaardig kunstwerk op zichzelf. Neem wel de 3lp of 3cd versie voor de volledige ervaring! (Stef Mul)

GRATEFUL DEAD
The Music Never Stopped
(Warner)
 3LP Deluxe, CD Deluxe

Vraag Chat GPT de perfecte live setlist van de gigageschiedenis van Grateful Dead, en grote kans dat deze selectie van nummers eruit rolt. Zo'n behandeling verdient de grootste cultband aller tijden ook wel. *The Music Never Stopped* is bovendien een verzamelaar die de tijd overschrijdt, want er is gekozen uit liveopnames van meerdere jaren. Zo kan het dat je muziek hoort uit de hoogtijdagen van de flowerpower en te midden van America's War on Drugs, met o.a. Doin' That Rag gespeeld in San Francisco's Fillmore West in 1969. Maar ook in de post-psychedelische periode van de jaren 80 en zelfs de post-heroïne fase van Jerry Garcia in de jaren 90 is te horen op de plaat. Omdat eerlijkheid het langste duurt: *The Music Never Stopped* is een (betaalbare) afgeleide van het monstrueuze *Enjoying The Ride*, de zestig lp's tellende massaverzamelaar – en waarvan het de vraag is of 'ie überhaupt nog te krijgen is. Was je te laat of heb je niet de tijd om 60 lp's te luisteren, is dit een prachtig alternatief van een band die live het beste tot hun recht komt. (Stef Mul)

MAZZY STAR

She hangs brightly / Among My Swan (Universal)

LP Coloured

De oorsprong van de Amerikaanse band Mazzy Star ligt aan het eind van de jaren 80, wanneer David Roback, die eerder in de jaren 80 aan de weg had getimmerd met zijn band Rain Parade, zangeres Hope Sandoval toevoegt aan zijn nieuwe band Opal. De twee besluiten al snel om Opal op te doeken en samen verder te gaan als Mazzy Star.

Mazzy Star debuteert in 1990 met het album *She Hangs Brightly*, waarop direct het unieke geluid van de band is te horen. De voorliefde van David Roback voor psychedelica, American Underground, folk, country, dreampop en garagerock vertaalt zich in veelkleurig gitaarwerk, dat prachtig combineert met de zwoele en verleidelijke stem van Hope Sandoval. *She Hangs Brightly* is een bij vlagen wat ruw album, waarop David Roback geen geheim maakt van zijn liefde voor 60s psychedelica en de muziek van The Doors, maar alle ingrediënten die de muziek van Mazzy Star zo mooi en bijzonder maken zijn al aanwezig op het debuutalbum van de band, dat dan ook kan rekenen op zeer lovende recensies.

Het geluid van Mazzy Star wordt geperfectioneerd op het tweede album van de band. *So Tonight That I Might See* verschijnt in de herfst van 1993 en waar het debuutalbum van Mazzy Star slechts in kleine kring werd opgepikt, trekt het tweede album van de band flink de aandacht. Het is deels de verdienste van de succesvolle single *Fade Into You*, maar *So Tonight That I Might See* is ook nog een stuk beter dan het debuutalbum van de band. Hope Sandoval zingt nog verleidelijker, maar ook met meer overtuiging, maar ook het gitaarwerk en de kwaliteit van de songs spreken nog meer aan dan op het debuutalbum van Mazzy Star en het album heeft bovendien een bijzondere en wat benevelende sfeer. *So Tonight That I Might See* wordt inmiddels gezien als het beste album van de band en daar is veel voor te zeggen.

Mazzy Star brengt in 1996 het album *Among My Swan* uit en keert hierna pas in 2013 terug met *Seasons Of Your Day*. Sinds de dood van David Roback in 2020 is duidelijk dat het oeuvre van Mazzy Star blijft steken op vier albums. Van *She Hangs Brightly* en *So Tonight That I Might See* zijn nu fraaie reissues verschenen. (Erwin Zijleman)

SUMMERSTAGE

GRONINGEN

1
JULI

NEIL YOUNG
AND THE CHROME HEARTS
VERY SPECIAL GUEST **VAN MORRISON**

4
JULI

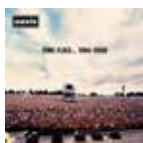
ACDA EN
DE MUNNIK
VAN DIK HOUT + HANNAH MAE

5
JULI

THE TESKEY
BROTHERS
DE WOLFF + THE HEAVY HEAVY

SPOT/STADSPARK GRONINGEN

SUMMERSTAGE.NL

OASIS Time Flies... 1994 – 2009

(Sony)

Nu de band weer back together is (zouden ze het einde van de tour halen?),

is het leuk om weer op zoek te gaan naar de essentie van de band. Hoe zijn de twee broers veranderd over de jaren heen? Waar lag de piek en waar herken je de teneergang? De Time Flies compilatie is de beste overview die je gaat vinden van een band die grootse successen heeft weten te verzieken door drama en ruzies. Een chronologische setlist aan singles, van het knallende begin met Supersonic tot het verdrietige einde van Falling Down, vertelt het hele verhaal van de gebroeders Gallagher. Fans die ooit de eerdere versies hebben aangeschaft, waren het veelal met elkaar eens: dit is de meest complete verzamelaar. Diezelfde fans dienen te weten: deze reissue van de reissue bevat niet de dvd met videoclip, noch het live-cd'tje. (Stef Mul)

PLAYBOI CARTI 📌 Die Lit

(Universal Music)

Hoewel velen dachten dat Playboi Carti slechts een eendagsvlieg zou zijn, keken we toch uit naar zijn officiële debuutalbum. De verwachtingen lagen niet

al te hoog, wat misschien wel het perfecte podium creëerde om iedereen omver te blazen. Dat is precies wat Die Lit in 2018 wist te doen. Tot de nok toe gevuld met energie en charisma toont Carti een artistieke visie, niet haarfijn uitgewerkt maar een spontane benadering die revolutionair zou blijken. De productie bestaat uit minimalistische maar toch psychedelische beats met een ruw randje, waarbij tierende synths, snoeiharde bass en drums de voorgrond nemen. Wat echter het echte onderscheid maakt met gelijksoortige albums en artiesten, is Carti's aanwezigheid in vocalen. Hoewel hij weinig inhoudelijks te zeggen heeft, draait het meer om ritme en gevoel. Zowel fans als critici waren het erover eens dat dit album een cruciale rol zou spelen in de ontwikkeling van hiphop. Jaren later wordt dit project dan ook gezien als een absolute moderne klassieker en zijn er nog altijd nummers die onmisbaar zijn op een goed hiphop feestje. Waarbij velen, inclusief ikzelf, al een hele tijd wachtte op een officiële persing op vinyl, worden we nu eindelijk verwend. (Ruben de Melker)

SOFT CELL Non Stop Ecstatic Dancing

Voor alle New Wave liefhebbers uit de jaren tachtig en iedereen die met zwarte legerkisten dubbeltjes aan het zoeken

waren op de alternatieve dansvloeren, is er ineens deze heerlijke 'back-in time' verzamelaar van één van die iconen uit die tijd: Soft Cell. Deze verzamelaar bevat alle hits in enorm veel geremixte versies. Tainted Love en Torch staan er in meerdere versies op (die soms zomaar 9 minuten en 13 seconden duren). Vroeger kocht je de 12" op vinyl, maar nu koop je gewoon deze op vinyl en/of

cd en ben je weer helemaal hip op elk 80's verantwoord feestje! (Jasper Koot)

SUFJAN STEVENS Carrie & Lowell (10th Anniversary)

Vorige maand bestond Carrie and Lowell 10 jaar. Om dit te vieren komt de speciale 10th Anniversary Edition van dit album uit. Deze editie bevat het originele

album en zeven niet eerder uitgebrachte demoversies, een artbook van 40 pagina's, een alternatieve cover en een essay van Sufjan. De ongepolijste versies van de nummers klinken alsof Sufjan bij je thuis in de woonkamer zit en je de eerste schetsen van zijn liedjes laat horen. Na zoveel jaar heeft dit album niets aan zeggingskracht verloren, integendeel. Door de rauwheid en zuiverheid van de demo's kruipen de nummers en de teksten nog meer in je huid en in je hart. Daarmee is deze editie niet alleen een viering van een klassieker, maar ook een ode aan verdriet, zachtheid en kwetsbaarheid. Sufjan heeft het vermogen om universele thema's die mensen sinds de oorsprong bezighouden op een poëtische manier te vertalen. (Vera Verwoert)

SUEDE 📌 Sci-Fi Lullabies (Demon)

Een album met b-kantjes en rarities. Meestal bevat dat niet het beste werk van een band. Toch was de dubbelaar Sci-Fi Lullabies van Suede uit 1997 een fantastische uitzondering

op die regel. 27 Nummers, stuk voor stuk geweldig. Dit bleek een ware muziektraktatie van ruim twee uur lang. Volgens de band was het hoog tijd voor een Sci-Fi Lullabies Vol. 2. 19 Nummers opgenomen tussen 1999 en 2023. Heel eerlijk? Zo goed als die dubbelaar uit 1997 is het niet. Maar nummers zoals opener The Sadness in You, The Sadness in Me, Since You Went Away, You Don't Know Me (wow, dat gitaargeluid!), Leaving en kwetsbare Heroin zijn te gek. Ook goed nieuws? Er lijkt een tiende album op komst; het sfeervolle slotstuk Blinded is een splinternieuw nummer. Bovenal is het slim dat Suede gekozen heeft om Vol 2. samen te voegen bij de twee schijven van Vol 1. Zo voelt het totaal ineens als onmisbare verzamelaar. (Dennis Dekker)

SUN RA On Jupiter

Zoals bekend komt bandleider Sun Ra van Saturnus, dus voor het Arkestra is deze plaat uit 1979 min of meer een

thuiswedstrijd. Drie nummers, met als bonus UFO in een live-uitvoering, waaraan je goed kunt horen in welke tijdsspanne we zijn beland. In plaats van jazz en nog eens jazz horen we veel funk, disco, elektronica en politiek, alles uiteraard door de eigenzinnige gehaktmolen van Ra gehaald. Het vertrouwdst klinken nog de bijna zeventien minuten van Seductive Fantasy, uitgebreide muzikale uithalen en fijne percussie op een weelderig en wellustig bedje van latin-ritmes. (Enno De Witt)

Paradiso

Tolhuistuin
29.07.2025

Os Mutantes

Paradiso presents:

Tolhuistuin
Dinsdag 29 juli

Tickets en informatie
via www.paradiso.nl

IJpromenade 2
Amsterdam

PRESENTED BY
INDIE
SLEAZE

Dummies after Dark

COMPACT DISK DUMMIES
+ SILVER SISTERS (COMPACT DISK
DUMMIES DJ-SET)

TOLHUISTUIN, AMSTERDAM
ZATERDAG 24 SEPTEMBER

INFO & TICKETS: PARADISO.NL

BAXTER DURY ALLBARONE TOUR 2025

NOV 28
PARADISO
AMSTERDAM, NL
+ JOSHUA IDEHEN

TICKETS AVAILABLE ON: WWW.PARADISO.NL

THE DIVINE COMEDY
EUROPEAN TOUR FEBRUARY/MARCH 2026

16 MARCH 2026
PARADISO, AMSTERDAM

INFO & TICKETS: PARADISO.NL

EARLY SUNDAY AFTERNOON OUT STARTS FEB 11TH 2026

TYLER, THE CREATOR 🍷 Cherry Bomb

(Sony/Odd Future)

De plaat waarmee Odd Future oprichter Tyler, The Creator misschien wel echt voor het eerst *Enfant Terrible* af was.

Met dat collectief aan oddballs had hij niet heel lang daarvoor

nog Paradiso kort en klein gekregen, waarbij er zelfs stoelen door de zaal vlogen. Tyler zou het zelfs aan de stok hebben gekregen met bepaalde verkeerde figuren uit Amsterdam en stiekem het pand moeten hebben verlaten. Hoe anders klinkt *Cherry Bomb*? Tuurlijk, er staan ook energieke stukken op. Een ode aan de punkhop van N.E.R.D. op opener *DEATHCAMP*. Maar daartegenover staan prachtig soulvolle songs, zoals de perfecte Gino Vanelli sample op *FIND YOUR WINGS*, en horen we samenwerkingen met oudgedienden zoals Roy Ayers en Charlie Wilson. Ook is het de eerste keer dat hij zichzelf mocht plaatsen tussen hiphoplegendes, met featurings van Lil Wayne en de geniale (?) dorpsgek Kanye West. Deze broodnodige reissue op lp komt uit in de A (het getekende poppetje) en B (de broek waarin gepist is) variant! Toch een beetje *enfant terrible*. (Stef Mul)

FRANK ZAPPA 🍷 Cheaper Than Cheep

(Universal)

In 1974, waarin muziekprogramma's als *Midnight Special* en *The Old Grey Whistle Test* gemeengoed werden, besloot Frank Zappa dat het tijd was om zelf een tv-special

te maken. Op 21 juni 1974 werd voor een select publiek in de voor de gelegenheid aangeklede oefenruimte deze registratie gemaakt. Door technische moeilijkheden belandde het geheel op de plank en slechts enkele kleine stukjes zouden her en der het levenslicht zien. Tot nu dus! Het geheel is met de hedendaagse techniek prachtig gerestaureerd en is daadwerkelijk om te smullen! Er worden prachtige versies gespeeld van bijvoorbeeld *Cosmic Debris* en *Montana*, maar ook nummers die net of nog niet verschenen zijn zoals *Inca Roads*, *Village Of The Sun* en zelfs *I Don't Even Care*, dat nog ruim tien jaar op een officiële uitgave moet wachten. De net in de relatief kleine Zappa-band teruggekeerde Ruth Underwood speelt de sterren van de hemel. Naast Zappa en Underwood, horen we Napoleon Murphy Brock, George Duke, Tom Fowler en Chester Thompson. Gitarist Jeff Simmons zou twee weken later de band verlaten. Dit betekent dat deze registratie de enige uitgave is van deze line-up! (Hermen Dijkstra)

PSICOTRÓPICOS FESTIVAL

Hermeto Pascoal, Jota.pê, Gabriele Leite, Jéssica Gaspar, Mauricio Sacramento, Cris Masa (BATEKOO) en TUYO. De grootste tovenaars uit Brazilië is niet Pelé, Ronaldinho of Neymar, maar Hermeto Pascoal. Oké, ik ben misschien een beetje gekleurd, daar mijn ouders hun eerste date hadden tijdens een concert van hem in het oude Bimhuis, aan de Oude Schans - was ik er zonder hem wel geweest? Maar ik sta niet alleen in mijn bewondering. De kleine albino werd door Miles Davis ooit gekroond tot "de meest indrukwekkende muzikant van de wereld" (Pascoal speelde mee op *Live-Evil*). Niet de minste. De normaliter zo strenge trompettist was volledig weggeblazen door het vermogen van de Braziliaan om overal muziek in te horen - en ook met alles muziek te kunnen

maken. Van de meest flitsende jazz tot sambaritmes in en op de wateren van de amazone (letterlijk!). Ook nu, op zijn 88e, kent de wereld geen gelijke. Daarom is het fijn dat hij zich, in zijn kleurrijke bloesjes, nog steeds achter een keyboard laat zetten en met zijn geweldige band menig podium in vuur en vlam zet (waaronder Dekmantel festival!). Het vorig jaar opgerichte festival *Psicotrópicos* haalt hem naar Nederland om ons land de wondere wereld van Pascoal en zijn collega muzikanten uit Brazilië te laten leren kennen. Dat doen ze niet één, maar twee avonden! Naast de oude rot kan je tijdens deze speciale avonden in de Melkweg de neo-mbp zien van Jota.pê, de nieuwe Jorge Ben, de multi-disciplinaire Jéssica Gaspar, die haar Afrikaanse roots vermengt met poëzie, traditionele Braziliaanse dans en house, en de hartverwarmende tropi-folk van TUYO, erkend door niemand minder dan Arthur Verocai.

**Psicotrópicos Festival is op 12 juli en 29 juli (Hermeto's avond)
in de Melkweg, Amsterdam!**

Achter De Schermen

Onafhankelijk muziekbedrijf Konkurrent,
aanhankelijke kater.

De jongens en meiden van Konkurrent verspreiden al 40 jaar geweldige muziek door de Benelux en daarbuiten, en dat doen ze met een krachtige DIY-wijze die zijn weerga niet kent. Niet hier, niet over de landsgrenzen. En dat voelen labels en artiesten maar al te goed, blijkt uit een gesprekje dat we hadden. Bij het vliegenbos, in een zijstraatje van het pittoreske Nieuwendammerdijk in Amsterdam Noord, in de zon en met een veel te aanhankelijke kater die dwars door de geluidsupnames heen knort! Want ook dat is Konkurrent.

(Door: Stef Mul)

Ik zit met Clara Vissers en Hetty Zwart. Hetty was er al bij, bij het prille begin in de jaren '80. Ze zat middenin de punkbeweging. Een tijd waarin Fanzines de orde van de dag waren en mailorders van platen nog gewoon uit de keuken werden gerund. Een van die Fanzines, de Nieuwe Koekrand, veranderde in een distributieplatform die zo succesvol werd, dat in eerste instantie de leden van The Ex werden gevraagd om te helpen. Zij vroegen op hun beurt Hetty om te helpen, die altijd al betrokken was bij het organiseren van shows. Al snel bleek dat deze kleinschalige aanpak niet houdbaar was. Daarom besloten ze om het groter aan te pakken en richtten een distributiestructuur op. Een systeem waarbij releases van kleine labels internationaal konden worden verspreid.

Dit speelde zich allemaal af in Tetterode, een kraakpand aan de Kinkerstraat in Amsterdam, waar een garagebox werd ingericht als distributiecentrum. Daar begon het allemaal. Platen werden in België geperst, met een busje opgehaald, en verder verspreid door Nederland of Europa. "Afkijken deden we in Zwitserland (bij RecRec) en Engeland (bij Rough Trade/The Cartel)." Zo bleef Konkurrent groeien, met steeds meer releases uit binnen- en buitenland. Na de bands begonnen de labels aan te kloppen. "Of wij gingen er zelf naartoe. In Amerika, in Londen. Als The Ex ging touren, kwamen ze weer een label of band tegen." De kracht lag in het onafhankelijk opereren, een hechte band met artiesten, en een gedeelde visie: alles zelf doen en iedereen helpt mee, ongeacht functie. Artiestvriendelijkheid en een ongedwongen sfeer vormen nog altijd de kern van hun identiteit. "Niemand is te goed om een rotklusje op te pakken," zoals Clara het mooi verwoordt.

Clara doet promo voor Konkurrent, wat keihard werken is met zoveel labels onder je. Zo haalt ze vele artiesten naar Nederland voor interviews en andere promoplannen. Ook hierin heeft Konkurrent een unieke benadering, waarin persoonlijk contact de rode draad is. Nogal een uitdaging, gezien de grote hoeveelheid artiesten die onder al die labels vallen. "Maar we werken nog steeds op dezelfde manier als vroeger en merken dat dat ons echt kenmerkt, ook in de samenwerking met onze distributie- en labelpartners. We werken bijvoorbeeld direct met labels als Sub Pop en City Slang en zijn ook echt een klankbord voor hun. Die werkwijze is echt een visitekaartje geworden. Wanneer er een nieuw label bij ons binnenkomt via een van de distributiepartners, hebben we altijd eerst gesprekken met de projectmanagers daar. We kijken

dan of het bij onze manier van werken past en wat wij daarin kunnen betekenen. En uiteindelijk heeft niemand er moeite mee dat wij de artiest altijd op nummer één zetten."

Zo kan het gebeuren dat sommige labels even weggaan om te proeven bij iets anders, en dan terugkomen. Er zitten natuurlijk ook persoonlijke paradepaardjes tussen waar je trots op bent, dat je ermee kan werken. Zo kwam Hetty regelmatig over de vloer bij Ian MacKaye van Fugazi, die ze vervolgens ook heeft gerepresenteerd via Konkurrent. "Sommige artiesten zijn ook echt helden – toen ik met hem moest skypen zat ik de eerste minuten met een knalrood hoofd achter Skype," voegt Clara toe. "Maar dat persoonlijke contact is het leukste dat er is. Durand Jones bijvoorbeeld. En Cassandra Jenkins ook. Zij had vier verschillende labels gehad, allemaal bij Konkurrent, en toen ik haar ophaalde voor een persdag zei ze: "Jij bent eigenlijk de enige constante factor in mijn carrière." Dat is bijzonder, dat je als distributeur die rol kunt spelen."

"Sommige bands komen ook hierlangs. Tramhaus hebben laatst nog zelf meegeholpen met stickeren. Vroeger hadden we altijd inhoes-feestjes. De platen kwamen uit België, de hoezen kwamen uit Enschede, en moesten we alles zelfs inhoezen. Bands die op tour kwamen werden verplicht om even langs te komen hiervoor. Pizza, bier – het was één groot feest. Dave Grohl heeft nog platen bij ons ingehoesd. Later op de avond werden er wel eens wat kanten verwisseld in de hoes..."

Voor het veertigjarig bestaan is er een mooie serie met heruitgaven begonnen. Hiervoor zijn ze op zoek gegaan naar platen die een band verder hebben gebracht, zoals Carrie & Lowell van Sufjan Stevens en Lost In The Dream, de grote doorbraak van The War On Drugs. Of ze nog een tipje van de sluier mogen geven? "We zijn bezig met iets vets van het Kranky label. Die doen principieel niks op gekleurd vinyl, maar onze hele serie is in Konk turquoise en voor ons maken ze een uitzondering" zegt Clara glunderend. "Natuurlijk zit er ook een Fugazi bij – dat was mijn enige eis," voegt Hetty toe. En wie weet komt er nog kleine reboot van In The Fishtank uit, een serie waarin ze twee bands bij elkaar brachten voor een eenmalige samenwerking. Punk blijven ze ook in hun houding naar prijzen! "We willen dat muziek bereikbaar blijft voor zoveel mogelijk mensen, en prijzen eerlijk." Een mooi streven in een tijd waarin alles duurder wordt.

**ARNOUD
VAN DEN
BERG**
Hoboblues

Natuurlijk kennen bluesfanaten de titel als een nummer van John Lee Hooker. Maar in het boek *Hoboblues* zijn we niet Mississippi maar in Twente. Arnoud van den Berg verweeft op interessante en speelse wijze

de rauwe realiteit van het opgroeien in de oostelijke regio met de troostende kracht van bluesmuziek. De roman volgt Sem Speer, een gevoelige puber die zijn weg zoekt tussen vriendschap, liefde en verlies. Samen met zijn vrienden vormt hij de bluesband Hong Kong Drizzle, maar na het uiteenvallen van de groep en het vertrek van zijn beste vriend Eddy naar Amerika, blijft Sem achter met een gevoel van leegte. Zijn verhuizing naar Amsterdam biedt nieuwe perspectieven, maar ook eenzaamheid. Van den Bergs sobere stijl en filosofische ondertoon maken *Hoboblues* tot een meeslepende coming-of-age roman die de lezer confronteert met de complexiteit van menselijke relaties en de zoektocht naar identiteit. Vooral is het een ode aan muziek als toevluchtsoord en een spiegel van het leven zelf.

Pijpers brieven en kritieken bezorgde, duikt diep in het complexe karakter van de componist, die zowel bewondering als controversie oproept. De biografie belicht hoe Pijper na zijn dood in diskrediet raakte, mede door kritiek van de Notenkraakers in de jaren zestig, maar laat ook zien hoe zijn reputatie sindsdien is hersteld. Van Dijk schetst Pijper als een rusteloze vernieuwer, die niet alleen in de muziek, maar ook in de literatuur en het publieke debat zijn stempel drukte. Met 536 pagina's aan zorgvuldig onderzoek en context biedt dit boek een rijk en genuanceerd portret van een man die zijn tijd vooruit was. Voor liefhebbers van muziekgeschiedenis en culturele biografieën is dit een onmisbare uitgave.

DAVID SHEFF
**Yoko: Een
Biografie**

Het ultieme portret Yoko Ono, een vrouw die decennialang onterecht is gereduceerd tot 'de vrouw die de Beatles uit elkaar dreef'. Althans, dat zegt schrijver Sheff, die Ono al jaren kent en uitvoerig met haar sprak, zelf. Is dat helemaal objectief? Vast niet! Neemt niet weg

dat ook zij het verdient om zichzelf te verdedigen! Sheff neemt de lezer mee door haar leven: van haar aristocratische jeugd in Japan en de trauma's van de oorlog tot haar opkomst in de avant-garde kunstwereld van New York. Ono blijkt een visionaire kunstenaar en activiste, die een diepgaande invloed had op John Lennon – zowel artistiek als politiek. Is ze eerder zijn redding dan zijn ondergang? Dat laat ik aan de ware Beatlemaniacs. Dat dit boek rijk aan verhalen is, is een feit.

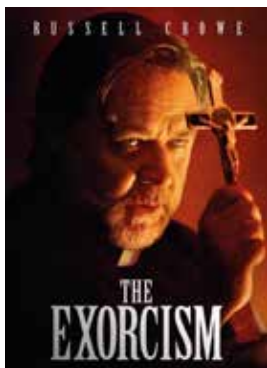

**ARTHUR VAN
DIJK**
**Een lied dat niet
sterven zal**

De titel beklijft al. Willem Pijper (1894 – 1947) stelt niet teleur. Arthur van Dijks biografie *Een lied dat niet sterven zal* werpt een nieuw licht op het leven van een van Nederlands invloedrijkste componisten van de twintigste eeuw. Van Dijk, die eerder

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

THE EXORCISM Regie: Mukunda Michael Dewil

Cast: Russell Crowe, Ryan Simpkins, Sam Worthington, Bhloe Bailey, Adam Goldberg
In alle eerlijkheid? Maximus is niet meer wat hij is geweest. Na de ultieme RTL-film te hebben gemaakt, leek een glansrijke carrière voor het grijpen

voor Russell Crowe. Inmiddels verkoopt hij zijn naam (of ziel) aan heerlijke sleaze. En zo kan het, dat hij ineens zijn eigen Multiverse of Exorcisms heeft gecreëerd. Je leest het goed: Russell Crowe drijft in verschillende alternatieve filmrealiteiten duivels uit tegenwoordig. De echte grap? Hij speelt in deze film een acteur die een priester speelt die een exorcisme moet uitvoeren, waar hij in de The Pope's Exorcist (2023) -jawel- een priester speelt die een exorcisme moet uitvoeren. Het is eeuwig zonde dat de film er niet voor kiest om de twee films met elkaar te verbinden. Maar wat niet is, kan nog komen: the ExorCrowe-verse mag wat mij betreft een ding worden.

LE COMTE DE MONTE-CRISTO

Regie: Matthieu Delaporte & Alexandre de la Patellière

Cast: Pierre Niney, Bastien Bouillon, Anaïs Demoustier
Le Comte de Monte-Cristo is al talloze keren verfilmd — van Japanse vertalingen tot routineuze Hollywood-versies sinds 1908, Bollywoodpulp en telenovela's. Maar

afgelopen jaar brachten de Fransen hun klassieker terug naar huis. Met trots én succes: miljoenen Fransen trokken massaal naar de bioscoop. De film is visueel indrukwekkend; het einde van Napoleon's rijk wordt groots verbeeld. En hoewel de regisseurs soms vervallen in Hollywood-achtige overdaad, wordt dat vergeven. Deze versie voelt als de definitieve verfilming van Dumas' meesterwerk. Een cultureel eerherstel, stijlvol en meeslepend gebracht. (Spreek jullie over tien jaar.)

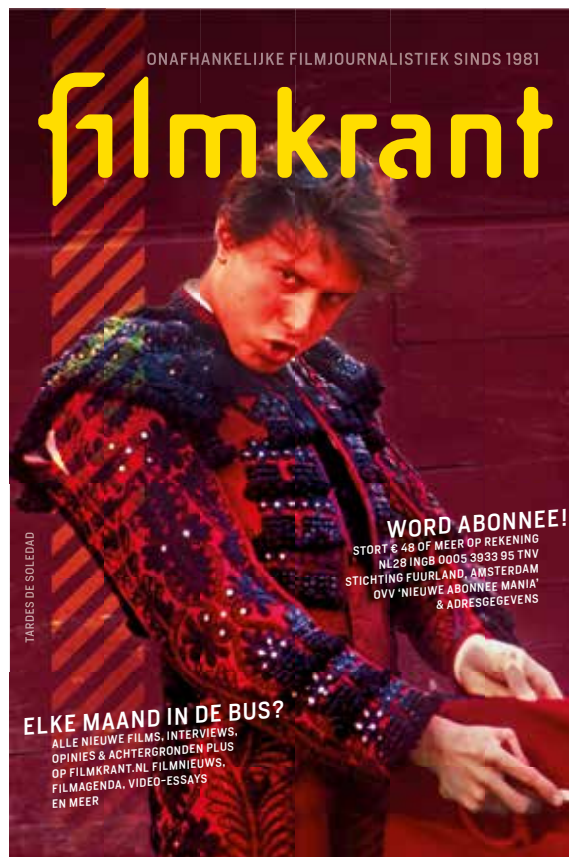

I'M STILL HERE Regie: Walter Salles

Cast: Fernanda Torres, Fernanda Montenegro, Selton Mello

De Braziliaanse film maakt een comeback. Na het enorme succes van City of God, hoogtepunt van het zogeheten Resumption Cinema, bleef een nieuwe internationale doorbraak lang

uit. Regisseur Walter Salles, bekend van Central do Brasil (Oscar-genomineerd), keert nu terug met zijn eerste Braziliaanse film in ruim 15 jaar. Een film die opnieuw rauw, actueel en meeslepend is — met briljant acteerwerk. Mooi detail: de hoofdrolspeelster van Central Station toen is de moeder van de hoofdrolspeelster van nu. Dit keer bleven de Oscar-nominaties niet alleen uit, ze werden ook verzilverd. Een indrukwekkende generatieoverschrijdende prestatie die je gezien móet hebben.

Goldkimono – This One's On The House

Met Goldkimono haal je de zomer naar je toe. Of het nou live op het podium is, met je bol in het zonnetje, of gedrukt op flikkerend vinyl. Op de vorige platen speelden Martijn Konijnenburg en de zijnen door (akoestische) gitaargedreven sunshine reggae, met vleugjes elektronica en hiphop beats. Hawaii en Bali zijn daarbij nooit ver weg. Voor deze nieuwe plaat, alweer de 3e in 4 jaar tijd, duiken ze nog wat meer in de disco. Maar dat betekent niet dat het muziek is voor in de nacht: bij Goldkimono schijnt het zonnetje altijd!

Sef – Lieve Monsters

Met de Edison op zak, is er eens en voor altijd bevestigd dat Sef tot een van de belangrijkste Nederlandse artiesten van de 21e eeuw behoort. Waren zijn vorige platen, waarvan eentje met Abel, twee overduidelijke aanklachten aan het adres van de (wereld)politiek, de grote multinationals en iedere opportunist die de levens van mensen op het spel zet voor eigengewin, wil Sef zich op zijn nieuwste plaat weer richten op de mens. Met zijn bekende poëtische stijl, kijkt hij naar het leven, liefde en kwetsbaarheid. Het belooft weer een topper te worden. Kan niet anders, toch?

Nick Léon - A Tropical Entropy

De elektronische dansmuziek staat al een tijdje op zijn kop. Vanuit Nederland maakt bubbling een heuse revival door, met De Schuurman als vaandeldrager die zijn muziek zo keihard laat klinken, dat het niet zou misstaan op een technofeestje. Aan de andere kant van de Atlantische oceaan gebeurt hetzelfde, maar dan met een soort opgevoerde reggaeton. Electroton? Technoton? De officiële term ontbreekt nog, maar Nick Léon is een van de aanvoerders van een geluid dat veel beter klinkt dan het op papier zou moeten doen. Dekmantel speelde hij al plat. Op zijn officiële debuut slaat hij de handen ineen met geweldige artiesten als Erika de Casier en Ela Minus.

Yaya Bey – Do It Afraid

Brooklynite Yaya Bey is dé frisse wind in de neosoul. Haar vorige twee platen werden kritisch groots onthaald (waaronder in dit blad), mede door haar vloeiende mix r&b met jazz, reggae en Afrikaanse wortels. Met haar goudeerlijke kwetsbaarheid creëert ze bovendien een platform voor reflectie en contemplatie. Ze heeft de smaak te pakken, want nog geen jaar na luistertrip Ten Fold volgt alweer haar nieuwste uiting van frustratie en zelfbevrijding. Ze switcht nog meer van lichaam, met dancehall, synthpop en grofgebekte hiphop als nieuwe smaken aan een toch al rijk menu aan soul food.

BINNENKORT BINNEN

13 juni Joe Armon-Jones – All The Quiet (Part II)
Daniel Lohues – En Zo Is T Gaon
Cuby & The Blizzards – Appleknockers Flophouse
Cuby & The Blizzards – Desolation
Shakira – Fijacion Oral Vol. 1 (Anniversary Edition)
Shakira – Oral Fixation Vol. 2 (Anniversary Edition)
Goldkimono – This One's On The House
Jamiroquai – Dynamite (20th Anniversary Edition)
Neil Young and the Chrome Hearts – Talkin To The Trees

20 juni Cuby & The Blizzards – Live On 2 Meter Sessions
The Scene – Live On 2 Meter Sessions
Gil Scott-Heron – Winter in America
Benson Boone – American Heart
Biosphere – Way Of Time
Odesza & Theodore Shapiro – Music To Refine To: A Remix
Companion to Severance
Gorillaz – Tomorrow Comes Today

27 juni Sef – Lieve Monsters
John Hammond – Footwork
Bruce Springsteen – Tracks II: The Lost Albums
Bruce Springsteen – Lost And Found: Selections
M83 – Necessary Escape
De Kraaien – 11:11
Dillinger – Kingston Ruler Vol. 1

11 juli Jethro Tull – Still Living In The Past
Wet Leg – Moisturizer
The Teskey Brothers – Live At The Hammersmith Apollo
Cian Ducrot – Little Dreaming
Burna Boy – No Sign Of Weakness
Gina Birch - Trouble

18 juli Hard Life – Onion
Caroline Polachek – Desire, I Want To Turn Into You:
Everasking Edition

25 juli The Mighty Rootsmen – The Mighty Rootsmen
Nick Léon - A Tropical Entropy

1 augustus Renee Rapp – Bite Me

6 augustus The Black Keys – No Rain, No Flowers

15 augustus Niall Horan – Heartbreak Weather (5 Year Anniversary)
Yaya Bey – Do It Afraid

NO RISK DISC

TURNSTILE
Never Enough

GRAND CRU

STEREOLAB
Instant Holograms On Metal
Film

LUISTER TRIPS

BARRY CAN'T SWIM
Loner

BNNYHUNNA
Echoes Of Prayer

MILEY CYRUS
Something Beautiful

KAE TEMPEST
Self-Titled

Gun

LIFEGUARD
Ripped and Torn

BILLIE MARTEN
Dog Eared

OBONGJAYAR
Paradise Now

PUNT JUDITH
Stad Van Glas

THE SWELL SEASON
Forward

TIP VAN DE MAAND

VAN
MORRISON

REMEMBERING
NOW

Van Morrison
Remembering Now